SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо про Україну!

Рік 120, ЧИСЛО 1, П'ЯТНИЦЯ, 4 СІЧНЯ 2013 РОКУ | 1893 | Vol. 120, No. 1, FRIDAY, JANUARY 4, 2013 | $1.00

„Вічне світло Вифлеємської зірки"

Постійна Конференція Українських Православних Єпископів поза межами України – на Різдво Господа Бога нашого і Спасителя Ісуса Христа. До улюблених священнослужителів, монахів та вірних Української Православної Церкви поза межами України та наших українських православних братів і сестер в Україні:

Христос Рождається!
Славімо Його!

Вітаємо вас, наші улюблені діти, у цей світлий і радісний день Різдва Господа нашого і Спасителя Ісуса Христа! Христос, Спаситель світу, сьогодні являється як Христос-Немовлятко до всіх наших земних сімей. Нехай мир і злагода чудодійних святих різдвяних днів наповнять наше життя! Шукаймо радости, потіхи і допомоги у Вифлеємській печері, де „ангели співають" і „прославляють новонароджене Дитя".

Від глибини наших сердець і душ ми бажаємо вам тієї теплоти, миру і радости, що походить від Немовлятка, бо як ми співаємо у нашій давній українській різдвяній колядці: „З нами Бог", „Нова радість стала, яка не бувала", бо „У Вефлеємі нині новина – Пречиста Діва Сина породила"! У всьому світі, де є наші українські православні парафії – чи то в Сполучених Штатах Америки, Канаді, Европі, Південній Америці, Центральній Америці, Австралії, Новій Зеляндії, чи то в Україні – „Небо і земля сьогодні торжествують, ангели й люди весело святкують" бо Христос Рождається!

Нехай небесна Вифлеємська зірка, яка привела трьох царів до печери вифлеємської, завжди провадить вас, дорогі брати і сестри, по дорозі Божої Істини до почесного життя і праці:

Мистець: Павло Лопата

Бог Предвічний народився!
Прийшов днесь із небес,
Щоб спасти люд свій весь,
І утішився.

Від самих перших років Християнства ця найстаріша українська колядка лунає по всій нашій Україні. Вона розповідає нам про довгожданного Спасителя світу – Ісуса Христа так, як і пророкували старозавітні пророки – „спасти все людство". Пророк Даниїл навіть вказав точний час народження Месії-Спасителя. Від Різдва Ісуса Христа почався новий календар історії.

Першими, хто прийшли поклонитися Христові у Вифлеємі, були прості пастухи, а потім прийшли три царі, які принесли з собою дари Христу-Дитині: золото, яке символізує любов і відданість, ладан – молитву і миро – терпіння. Отож принесімо Всемогутньому Богові під час цих чарівних Різдвяних днів золото відданости Закону Божому, кадило, наповнене нашою побожністю та святістю життя, і миро могутнього терпіння та зусиль за

(Закінчення на стор. 2)

„Українська хартія вільної людини"
– програма українських інтелектуалів

8 грудня 2012 року група авторитетних українських інтелектуалів „Першого грудня" оприлюднила підставову світоглядну програму, в якій назвала 10 засад свободи та успіху країни і її громадян. Нижче подаємо текст цього важливого документу.

Ми, учасники Ініціятивної групи „Першого грудня", укладаємо цю Хартію, щоб висловити те, як бачимо життєві орієнтири для нашого суспільства, і водночас дати поштовх до об'єднання всіх людей, які хочуть доброго і гідного життя в Україні і навколо неї.

Людство зустріло початок XXI ст. як добу невпевнености. Сучасна людина досі долає силу тяжіння великих випробувань і надій минулого; вириваючись з цієї історичної ґравітації, вона почувається перед майбутнім невпевнено і вразливо.

Ми бачили багато потрясінь: могутність і занепад тоталітарних ідеологій та створених ними імперій, політичні засліплення і прозріння, масові захоплення і розчарування.

Ми стали свідками піднесення демократичних ідей, переконань і мрій. Але романтичні сподівання, зіштовхнувшись з реальністю, швидко перетворились на ілюзії. Слова знецінились. У нашій країні, де Радянський Союз було подолано фізично, його спадщина і досі зберігається морально і ментально.

Виявилося, що люди далі й дедалі більше сподіваються на чужу ласку, а не на власні сили. Нові економічні умови змінили країну і водночас загострили найгірші людські інстинкти: жадобу збагачення, захланність і споживацтво.

Людина дістала можливість вільно і без страху повернутися до духовних джерел. І водночас зубожіння, несправедливість і невпевненість виплекали у суспільстві внутрішнє розчарування, що стоїть на межі з духовною порожнечею.

Падіння останньої імперії повернуло нас до засадничих істин про будову на фундаменті закону та правди і про будівничих, які покладаються на власні сили і Божу допомогу — вищу поміч, яку відчувають совістю.

„Учорашні люди" натомість силуються „розбудовувати державу" старими методами насильства й обману, не маючи та й не знаючи вищих цілей.

Тінь сумніву торкнулася багатьох сердець. Однак, тінь сумніву завжди йде поруч з людиною. Не варто боятися тіней. Треба шукати світла відповідей, які дають силу проти зневіри і надають сенсу нашому життю.

Ми знову бачимо по всьому світу рух до смислу, який має стати духовним орієнтиром для сучасної людини.

Способи, які б відновлювали та зміцнювали віру у власних і спільних силах, не можуть бути ані категоричними, ані вичерпними. До Храму можуть вести різні дороги, однак, треба мати бажання і силу йти однією з них.

Наріжними каменями нашої Хартії є три прості думки.

Перше. Відповідальність за своє життя, а отже, його успіх, добробут і щастя нікому не може бути переданою. Ми самі несемо відповідальність за себе.

Друге. Мораль і духовні цінності не можуть бути відкладеними на завтра. Вони завжди потрібні сьогодні.

Третє. Ми будуємо те, що уявляємо, а отже, від глибини, маштабу і творчого хисту нашої уяви залежить наше майбутнє.

Людина прагне бути вільною, бо саме свобода надає смислу, гідности і цінности людському життю. Це і є дорога до щастя, до якого ми, віруючі і невіруючі, але всі у широкому філософському сенсі Божі діти, покликані.

Аби стати вільною, людині не треба проводирів.

Ані найталановитіші провідники, ані інтеліґенція, ані жодна соціяльна група не здатні привести людину до щастя і свободи. Справжнім проводирем людини є лише особисте осмислене зусилля. Це не зробить хтось інший. Це можете зробити лише Ви.

1. Бути вільною людиною

Усі люди створені вільними. Саме це найвагоміше право людини, отримане кожним/кожною від народження, визначає суть нашої цивілізації.

(Закінчення на стор. 11)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Україна розпочала головування в ОБСЕ

КИЇВ. — Україна з 1 січня 2013 року розпочала головування в Організації з безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЕ). У середині січня міністер закордонних справ України Леонід Кожара відвідає Відень, де візьме участь у низці міжнародних заходів з нагоди початку головування в цій організації. Про це 1 січня розповів керівник робочої групи з забезпечення головування України в ОБСЕ, директор Політичного департаменту Міністерства закордонних справ (МЗС) України В'ячеслав Яцюк. Л. Кожара, зокрема виступить на засіданні постійної ради ОБСЕ, під час якого представить пріоритети та програму українського головування в організації. Крім того, заплановано низку зустрічей, зокрема з керівниками інституцій організації та генеральним секретарем ОБСЕ. ОБСЕ нині є найбільшою реґіональною організацією у світі, до складу якої входять 57 держав-учасниць. Є також 11 держав-партнерів, які виявляють особливе зацікавлення до діяльности ОБСЕ і мають інституційний зв'язок з цією організацією. Україна вперше офіційно заявила про намір головування в ОБСЕ в 2013 році на засіданні Ради міністрів ОБСЕ в Любляні у грудні 2005 року. Позитивне рішення ухвалили міністри закордонних справ держав-учасниць ОБСЕ у листопаді 2010 року. З 1 січня протягом року головою ОБСЕ буде Леонід Кожара. („*Укрінформ*")

Біометричні пашпорти в Україні

КИЇВ. — Від 1 січня в Україні почали діяти біометричні пашпорти. Пашпорт міститиме вмонтований чіп з біометричною інформацією: фото людини, відбитки пальців та інформацію про громадянина, що міститься в діючому пашпорті. За бажанням в біометричний пашпорт може бути включено додаткову інформацію. Водночас інформація біометричних пашпортів вноситься до Єдиного державного демографічного реєстру – це електронна інформаційно-телекомунікаційна система, призначена для зберігання, обробки, використання інформації про громадянина держави. Також, згідно з законом, така інформація є конфіденційною, а її нерозголошення ґарантується державою. Кожен громадянин України, незалежно від віку, зобов'язаний одержати біометричний пашпорт. Оформлення біометричного пашпорту для всіх осіб, починаючи з народження (замінивши тим самим свідоцтво про народження), оновлюється кожні 10 років. Введення в Україні біометричних пашпортів обумовлене Пляном дій щодо введення безвізового режиму з Европейським союзом, схваленим у листопаді 2010 року. (*УНІАН*)

Львів має підтримку у світі

ЛЬВІВ. — Найважливішою подією 2012 року посадник Львова Андрій Садовий вважає успішне проведення змагань з футболу 2012 Евро. У 2012 році Львів, за версією британської газети „Financial Times", увійшов у десятку найкращих европейських міст майбутнього. Експерти оцінили історичне середовище, комфортність проживання у місті. Не бракувало, численних фестивалів, які приваблюють туристів, а також мистецьких виставок. Одна з них прославила Львів на весь світ – це виставка українського скульптора періоду бароко Йогана-Георгія Пінзеля. У Парижі в найстарішому музеї Европи – Луврі – представлені 27 скульптур „українського Мікеланджело". „Форум видавців", „Джаз без", „Франко-фест", інші мистецькі події щороку отримують схвальні відгуки найвибагливіших поціновувачів мистецтва. Відомий перекладач Юрко Прохасько, який зараз пише німецькою мовою книжку про улюблений Львів, називає подіями 2012 року перший міжнародний фестиваль Ігнація-Яна Падеревського, а також можливість послухати шість сюїт Йогана Баха протягом одного вечора у виконанні віолончелістки Наталії Хоми. Попри таке визнання, цей рік вирізнявся численними скандалами щодо руйнування архітектурної спадщини Львова. 2012-ий подарував Львовові унікальну річ – підтримку міста у всьому світі, але як нею скористатися у році прийдешньому, залежить від самих львів'ян, від того, наскільки відповідальними вони почуватимуться за своє місто. (*Радіо „Свобода"*)

Помер останній полковник УПА Василь Левкович

Марта Осадца

ЛЬВІВ. – 13 грудня 2012 року відійшов у вічність, на 93-му році життя, Василь Левкович („Вороний") – полковник Української Повстанської Армії (УПА), командир Воєнної округи „Буг", нагороджений Золотим Хрестом Бойової заслуги. В. Левкович був останнім з живих командирів УПА такої ранґи.

Після смерти останнього головного командира УПА Василя Кука В. Левкович мав найвище офіцерське звання в УПА.

В. Левкович народився 6 лютого 1920 року в селі Люблинець Старий Львівського воєводства Польщі. Батьки – Михайло та Єва – померли, коли йому було чотири роки.

Після початку Другої світової війни В. Левкович в 1941 році увійшов до складу похідної групи ОУН під керівництвом керівника Любачівського повітового проводу Омеляна Грабця („Батька"). У липні 1941 року група прибула в Рівненську область, де Левкович став інструктором окружної міліції та працював до вересня 1941 року. Після початку переслідувань учасників ОУН німцями, В. Левкович перейшов на нелеґальне становище, був поручнецем керівника Дубнівського окружного проводу ОУН „Драпача", а з кінця літа 1942 року – заступником орґанізаційного референта цього проводу.

В УПА він вступив у березні 1943 року, пройшовши шлях від чотового до командира Військової округи „Буг". Перший бій відбувся на околицях Костополя. На початку 1944 року сотня „Вороного" прийшла в Галичину. У бою з червоними партизанами под Буськом В. Левкович був поранений.

Звання хорунжого В. Львович отримав у квітні 1944 року, а у жовтні став поручником. У лютому 1946 року отримав звання майора УПА. Наприкінці того ж року йому присвоєно звання полковника, яке командування армії присвоїло посмертно, вважаючи його загиблим.

17 грудня 1946 року чекісти оточили криївку провідника Сокальської округи „Бурого" під селом Суходоли, звідки витягли тіло отруєного димом командира. Слідство тривало близько року, В. Левкович був ув'язнений в „Тюрмі на Лонцького" у Львові та слідчій в'язниці МҐБ у Києві.

22 липня 1947 року Військовий трибунал МВД засудив В. Левковича до 25 років виправно-трудових таборів. Він повністю відбув покарання і був звільнений з Дубравного табору 7 грудня 1971 року.

Вийшовши на волю, продовжив свою боротьбу з радянською владою, вимагаючи перегляду вироку і визнання його військовополоненим, а не кримінальним злочинцем. Не визнавав себе громадянином СРСР. Тільки після проголошення Незалежности України, взяв пашпорт громадянина України.

20 січня 1997 року Генеральна прокуратура України реабілітувала В. Левковича.

Золотий хрест Бойової заслуги УПА 2-ої кляси В. Левкович отримав у званні майора у 1946 році, будучи командиром Військової округи УПА „Буг". Про присвоєння Золотого хреста стало відомо після того, як у розсекречених архівах СБУ віднайшли копію наказу Української Головної Визвольної Ради ч. 1/46 від 1946 року про удостоєння В. Левковича цієї нагороди. Полковник УПА В. Левкович був останнім з тих живих людей, хто нагороджений Золотим Хрестом Бойової заслуги УПА. За всю історію Золотий хрест отримали лише 20 осіб. Більшість з них невідомі, оскільки нагорода присвоювалася лише за упівськими псевдами, але не вручалася для збереження конспірації.

Нагороду була виготовлена за гроші благодійників і вручено В. Левковичеві 5 березня 2008 року на урочистій сесії Львівської обласної ради. Згідно з рішенням сесії Червоноградської міської ради від 18 жовтня 2007 року В. Левковичу присвоєно звання „Почесний громадянин міста Червонограда".

Прощання з полковником В. Левковичем відбулося 15 грудня у Львові, в Храмі свв. Апостолів Петра і Павла. На прощанні були присутні родина полковника: дружина Ярослава, син Роман з дітьми Христиною, Денисом, Ольгою та дочка Дарія Саламін з синами Данилом та Захаром, керівництво міста та області, директор Національного музею „Тюрма на Лонцького" Руслан Забілий, працівники музею та Центру досліджень визвольного руху, громадськість міста.

* * *

Співчуття з приводу смерти Василя Левковича надіслали до „Свободи" Провід Організації Українських Націоналістів (б), колектив Національного музею-меморіялу жертв окупаційних режимів „Тюрма на Лонцького" та Центру досліджень визвольного руху.

Портрет Василя Левковича у похоронній процесії.

Похоронна процесія на вулиці Львова. (Фото: Марта Осадца)

„Вічне світло...

перемогу Бога та наших національних скарбів і цінностей.

Справді, „нова радість стала", і „У Вифлеємі нині новина — Пречиста Діва Сина породила", „Небо і земля нині торжествують", бо Бог так полюбив людство, що Він сам став одним з нас. Бог попередив трьох царів про злий намір Ірода і вони повернулися до своїх країв іншою дорогою. Сьогодні Бог нагадує нам, Своїм людям, про сучасних злих „іродів", котрі творять зло і гріх – і показує нам іншу дорогу, вічний шлях до нашої справжньої мети – до вічности.

Отже, і ми сьогодні зробимо тверде рішення так, як зробили три царі – ніколи не ступати на дорогу, котра веде до атеїстичного, бездуховного життя, знищення Божої Істини. Нехай вічне світло Вифлеємської зірки завжди провадить нашу життєву подорож.

Христос Рождається! Славімо Його!

+ **ЮРІЙ**, Митрополит Української Православної Церкви Канади,

+ **АНТОНІЙ**, Митрополит Української Православної Церкви США, Місцеблюститель Української Православної Церкви в діяспорі,

+ **ІОАН**, Архиепископ Української Православної Церкви в діяспорі,

+ **ЄРЕМІЯ**, Архиепископ Української Православної Єпархії Бразилії та Південної Америки,

+ **ІЛАРІОН**, Єпископ Української Православної Церкви Канади

+ **АНДРІЙ**, Єпископ Української Православної Церкви Канади

+ **ДАНИЇЛ**, Єпископ Української Православної Церкви США

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Европарлямент помиляється...

Петро Часто

Надивившись, як в останні два роки „реґіональна" депутатська більшість глумилася і збиткувалася над українством, як усією своєю діяльністю нахабно давала зрозуміти, що є ворогом незалежної Української держави і її розвитку, ворогом відродження української нації, ледве чи хтось з свідомих українців сьогодні не пов'язує своїх надій з Всеукраїнським об'єднанням „Свобода" – саме з тим, що воно, попри шалені спроби „жовтої преси" і московських аґентів впливу скомпрометувати провідника об'єднання Олега Тягнибока і його однодумців, увійшло до Верховної Ради VII скликання і вже встигло засвідчити, що обране туди не для компромісів з антиукраїнством.

Можливо, декому з нас це ріже вухо, бо як же, мовляв, у наші складні часи можна обійтися без компромісів. Але мова тут не про принципи, не про здорові світоглядні засади у зрілій демократії – мова про сьогоднішню ситуацію, яку режим „реґіоналів" спотворив до тієї міри, що Україна на 22-му році державної незалежности знову стоїть на межі: бути чи не бути? І коли у Верховній Раді і в уряді тон задавали безкомпромісні україножери – табачники, тихонови, колісниченки, чечетови, царькови, ім'я їм „легіон" – то як же ми можемо відмовляти в українолюбній безкомпромісності „Свободі"? Не „Свобода" ж довела суспільство до страшного внутрішнього протистояння, коли, здається, досить чиркнути сірником, щоб стався вибух.

Ось як коментує сьогоднішнє перенапруження в Україні Ігор Луценко, один з наймолодших українських політологів: „Свобода" не прийшла у будинок парляменту займатися парляментаризмом. Вона прийшла туди на громадянську війну, бо проти нас, українців, іде громадянська війна. Довго приховувати її неможливо. Рано чи пізно прийдуть радикали і скажуть: ті, що говорять про благопристойність та ненасильство, вже не мають рації. Бо надто гарно бандити-реґіонали навчились користуватися благопристойністю та ненасильством своїх опонентів... Мораль мирного часу має відійти – „не можна битися під час фальшувань у Верховній Раді, це ж так не по-парляментському", „не можна руйнувати паркан біля Адміністрації президента та шляґбауми біля Кабміну, це ж вандалізм"... Має прийти мораль воєнного часу: „Не можна добивати поранених", „не можна катувати полонених". Тобто молоде покоління українців, виховане в умовах незалежности, усвідомлює, що проти нього і проти його незалежного майбутнього точиться страшна війна і що нема на кого в цій війні покладатися, тільки на себе.

Що нема кого – зайвий раз стало зрозуміло, коли 13 грудня Европарлямент у своїй резолюції закликав демократичні сили у Верховній Раді „не взаємодіяти, не підтримувати і не сворювати коаліцій з партією „Свобода".

Ще раз Европа вирішала навчити нас демократії. Коли на очах усього світу вороги України нищать її мову, культуру, викорінюють історичну пам'ять і вільнолюбний дух народу – то це демократія. А коли стати на захист нації – це вже зле, це – екстремізм. Бандитизм, корупція, антиукраїнство – це ваша внутрішня українська справа, але радикалізм „Свободи" – це вже наша, европейська, справа!

І ще одна цікава подробиця: коли депутат Европарляменту від групи народних партій Міхаель Галер запропонував додати до згаданої резолюції також заклик не співпрацювати у Верховній Раді з комуністами, Европарлямент – ну дуже вже демократичний! – не підтримав М. Галера.

До чести опозиції, голова депутатської фракції „Батьківщина" Арсеній Яценюк відповів, що його політична сила співпрацюватиме зі „Свободою", незважаючи на рекомендації Европарляменту.

Коментуючи ці події, Руслан Кошулинський, член фракції „Свободи" і заступник голови Верховної Ради, сказав: „Мене стурбував не стільки несправедливий, упереджений заклик щодо „Свободи", як те, що евродепутати не захотіли підтримати іншу поправку, яка прозвучала у 80-ті роковини Голодомору в Україні, – не співпрацювати з комуністами. А те, що нам приписують якісь там ксенофобські, расистські схильності, то будь-хто може взяти програму „Свобода" і переконатися, що у ній нема заклику проти якоїсь нації чи людини – є заклик підтримувати українців. Наша програма так і називається – „Програма захисту українців".

Щодо успіху „Свободи" в недавніх парляментських виборах, то добре пояснення знаходимо в авторитетного політичного експерта Костантина Матвієнка: „Цей успіх є не лише результатом розчаруванням виборців в інших політичних силах – БЮТі, „Фронті змін", „Громадянській позиції" „Нашій Україні", Рухові, „Европейській партії", які лише декларують власну опозиційність та наміри захищати національні цінності... „Свобода", після Народного руху кінця 1980-их років, – це перша справді ідеологічна політична партія. Тому вона стала, в очах багатьох, провідником парляментського опору владі...".

Наостанок, погоджуємося з головою Світової конференції українських державницьких організацій Аскольдом Лозинським, який у своєму листі до Президента Европарляменту Мартіна Шульца порадив евродепутатам „ретельніше вибирати для своїх резолюцій слова і думки, щоб не образити націю, яка є важливою і невід'ємною частиною европейської спільноти „де-факто".

На честь вояка УПА

Євген Цимбалюк

МИЛЬЧА, Рівненська область. – На фасаді сільської школи 27 листопада 2012 року відкрито меморіяльну дошку на честь вояка Української Повстанської Армії (УПА), політв'язня сталінських таборів Михайла Макарука, який помер три роки тому. Свого часу М. Макарук виступив з ідеєю про створення у місті Дубні просвітянського хору патріотичної пісні. Саме цей хор на відкритті меморіяльної дошки виконав стрілецькі, повстанські і козацькі пісні.

М. Макарук пішов з дому у 16 років. Його заарештували як зв'язкового УПА і засудили на 20 років каторжних робіт та п'ять років позбавлення прав.

Відкрита у Мильчі меморіяльна дошка – вже друга, присвячена пам'яті М. Макарука. Перша з'явилася у квітні цього року на фасаді Дубенського ливарно-механічного заводу, де М. Макарук працював майже 40 років.

Меморіяльна дошка на честь Михайла Макарука.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Заборона аптечних кіосків

КИЇВ. — Відтепер ліки в Україні можуть продавати лише аптеки або аптечні пункти, але не аптечні кіоски, повідомляє прес-служба Державної служби з лікарських засобів. Нові норми законодавства набули чинності 29 грудня. Вимогу про закриття аптечних кіосків обґрунтовано тим, що вони не забезпечують належного рівня фармацевтичних послуг, кажуть у держслужбі. „Зокрема в аптечному кіоску допускалася відсутність торгового залу, норматив площі аптечного кіоску дуже обмежений, умови зберігання лікарських засобів постійно порушуються", – відзначають у прес-службі. (*Бі-Бі-Сі*)

Україна припиняє набір новобранців

КИЇВ. — З 2013 року в Україні буде припинено набір новобранців на термінову військову службу. Про це 31 грудня заявив Міністер оборони Павло Лебедєв у вітальній промові з нагоди Новорічних і Різдвяних свят. „Вже у новому році на нас чекають нові, маштабні завдання. Буде переглянено структуру і систему управління Збройними Силами і поліпшено систему підготування спеціялістів, припинено набір новобранців на термінову військову службу з одночасним переходом на комплектування армії виключно за контрактом, як це зроблено сьогодні у провідних країнах світу", – сказав він. За його словами, військова реформа не обмежиться зміною структури Збройних Сил, їх чисельности та принципу комплектування. Як і раніше, підкреслив П. Лебедєв, максимальна увага буде зосереджена на оснащенні армії новими і модернізованими зразками озброєння, інтенсифікації бойового підготування, забезпеченні соціяльних ґарантій військовослужбовців, а також участи у міжнародних акціях з підтримання миру та безпеки. (*„Укрінформ"*)

І. Фаріон подарувала монографію

КИЇВ. — Народний депутат від Всеукраїнського об'єднання „Свобода" Ірина Фаріон 31 грудня привітала прем'єр-міністра Миколу Азарова з Різдвом і надіслала йому в подарунок свою монографію. „Мовна норма: знищення, пошук, віднова", що створена на основі писемного та усного мовлення політиків, чиновників та публічних осіб упродовж останніх п'ятьох років. „Мудрим є зовсім не той, хто не робить помилки, а той, хто хоче і може їх виправляти. Тож нехай нам щастить у пізнанні глибин мови як народу впродовж усіх дарованих літ", – побажала І. Фаріон. (*УНІАН*)

Діє податок на нерухоме майно

КИЇВ — З 1 січня починає діяти стаття Податкового кодексу, згідно з якою запроваджується податок на нерухоме майно, відмінний від земельної ділянки. Відповідні зміни до Податкового кодексу внесені законом від 24 травня 2012 року, який набув чинности з 1 липня 2012 року. Нововведення пов'язане з тим, що база оподаткування на нерухоме майно обчислюється на підставі даних Державного реєстру прав на нерухоме майно, який згідно з законом „Про внесення змін до деяких законів України щодо забезпечення реалізації прав на нерухоме майно та їх обмежень обтяжень при їх державній реєстрації" запроваджується з початком 2013 року. До платників податку на нерухоме майно належать власники об'єктів житлової нерухомости – фізичні особи, а також юридичні особи, які створені, зареєстровані та провадять діяльність відповідно до законодавства України. Податківці ще на початку грудня 2012 року попередили, що нормами Податкового кодексу України звільняються від оподаткування квартири площею до 120 квадратних метрів, житлові будинки площею до 250 квадратних метрів, садові або дачні будинки, об'єкти житлової нерухомости, які належать багатодітним сім'ям та прийомним сім'ям, у яких виховується троє і більше дітей. Згідно з вимогами Податкового кодексу України ставки цього податку встановлюють місцеві ради. (*„Українська правда"*)

АМЕРИКА І СВІТ

Папа засудив „безладний капіталізм"

ВАТИКАН. — Папа Бенедикт XVI у своєму новорічному привітанні вірян 1 січня засудив „неконтрольований капіталізм", який, за його словами, сприяє поширенню напруги у світі. Понтифік також подякував миротворцям і сказав, що людство має „вроджене покликання до миру". Він виступив під час Служби Божої у Ватикані, після чого привітав людей перед собором св. Петра. Він висловив жаль з приводу „вогнищ напружености та конфліктів, спричинених дедалі частішими прикладами нерівности між багатими і бідними". Ці „вогнища" розгорілися з „поширення еґоїстичного та відособленого мислення, яке також знайшло вираження в неконтрольованому фінансовому капіталізмі" та „різних формах тероризму й злочину", сказав Бенедикт XVI. 85-річний понтифік під час Служби Божої виголосив проповідь, а потім на площі св. Петра прочитав молитву за мир. „Миротворців багато, але вони діють мовчки. Наче дріжджі в тісті, вони підносять людство догори, згідно з задумом Господнім", – сказав він. Порівнявши новий рік з мандрівкою, він помолився за те, щоб вона „вивела на шлях миру кожну людину і кожну сім'ю, кожну країну і весь світ". *(Бі-Бі-Сі)*

Г. Клінтон у лікарні

НЮ-ЙОРК. — Державний секретар США Гіларі Клінтон 31 грудня потрапила до лікарні в Ню-Йорку через виявлений у неї тромб. Раніше цього місяця Г. Клінтон знепритомніла і впала, отримавши струс мозку. Тоді повідомляли, що в неї виявили шлунковий вірус і вона втратила свідомість через зневоднення організму. Г. Клінтон має зняти свою кандидатуру на посаду державного секретаря перед тим, як у січні Барак Обама офіційно розпочне свій другий президентський термін. У січні Г. Клінтон на посаді державного секретаря має замінити Джон Кері демократ з Масачусетсу, який очолює в Сенаті Комісію закордонних справ. Г. Клінтон багато разів заявляла, що плянує працювати держсекретарем лише один термін. Лікарі виявили тромб під час повторного обстеження 30 грудня, повідомив її речник Філіп Рене. „Її лікують антикоаґулянтами у Пресвітеріянській лікарні Ню-Йорку, де за нею стежитимуть протягом наступних 48 годин", – сказав він. 65-річна політик відома своїм виснажливим графіком закордонних візит. Її остання візита була до Дубліна у грудні 2012 року. Перебуваючи на своїй посаді, вона відвідала 112 країн – більше, ніж будь-який інший державний секретар в історії США. *(Бі-Бі-Сі)*

Україну назвали „трошки вагітною"

МОСКВА. — Росія не знижуватиме для України ціни на газ, заявив директор Департаменту економічного співробітництва Міністерства закордонних справ Росії Олександер Горбань. „Щодо вимог продавати Україні газ за такими самими цінами, як Білорусі, то вони нездійсненні. Росія на це не піде. Чого б це?", – сказав він 1 січня. „Росія і Білорусь – члени Митного союзу, ми рухаємося до Єдиного економічного союзу", – наголосив дипломат. За його словами, російська сторона запропонувала Україні вступити до Митного союзу й отримувати газ за тими самими цінами, що й Білорусь. „Але Україна хоче одночасно зберегти два вектори: і вступити до Евросоюзу, де на неї особливо й не чекають, і взяти участь у Митному союзі, але тільки за тими параметрами, які їй вигідні. Але так не буває. Не можна бути трошки вагітною", – сказав О. Горбань. Він зазначив, що контракт, підписаний з Україною, спочатку був „досить пільговий", він передбачав ціну на газ для України на 100 дол. нижчу, ніж тогочасна середня ринкова ціна. „Тепер Україна хоче ще меншу ціну, але при цьому поводиться досить суперечливо", – зазначив О. Горбань. Він нагадав, що свого часу Росія хотіла створити консорціюм спільно з Україною та ЕС з експлуатації трубопроводів, які йдуть Україною, проте Київ відмовився, і Росія була змушена будувати трубопроводи в обхід України. *(„Українська правда")*

Новій Верховній Раді – новий, здоровий дух

Заява Проводу ОУН (б)

Напередодні виборів до Верховної Ради у жовтні минулого року Провід Організації Українських Націоналістів з-під стягу Степана Бандери закликав кандидатів у народні депутати керуватися критеріями чесности, правдомовности, почуттям обов'язку перед суспільством, а виборців – зважено, відповідально оцінювати сили і можливості кандидатів, вимагати від них рішучости у боротьбі з корупцією в державі, з порушеннями закону.

Праця Верховної Ради VII скликання вже почалася. Відтепер депутати мають дати відповіді не словами, але ділом. Суспільство чекає від них якісно нових стандартів діяльности, але не просто чекає, а вимагає цього, пильно спостерігаючи за діями кожного народного обранця. Тому Провід ОУН (б) пропонував, щоб ще перед виборами кожен депутат оприлюднив список своїх конкретних обіцянок і прилюдно присягнув, що буде їх неухильно виконувати. У цьому випадку можна було б контролювати узгодженість між депутатським словом і ділом.

Перші події у Верховній Раді VII скликання дають підстави сподіватися на нову якість опозиції, котра, діючи об'єднаними зусиллями, може змінити дотеперішній неконструктивний характер українського парляментаризму, вивести його на рівень тих гострих і невідкладних завдань, що нині стоять перед українським суспільством. З цих міркувань ми позитивно оцінюємо твердість опозиції щодо тих двох депутатів, так званих „тушок", котрі зламали передвиборну обіцянку й після виборів перебігли до провладної депутатської фракції. Вже цей перший крок дає надію на те, що депутатська нечесніть, безвідповідальність натрапить на рішучий опір та осуд.

Так само ясна справа з мовою у стінах вищого законодавчого органу незалежної Української держави. Згідно з Конституцією, там має звучати державна мова, українська.

Перший виступ нового речника Верховної Ради Володимира Рибака російською мовою є доказом, що й у цьому складі парляменту діятимуть люди, котрі не розуміють, що це значить – служити народові, суспільству, державі.

З цього погляду, чим вимогливішою виявить себе опозиція в цьому важливому питанні, тим швидше відбудуться зрушення в суспільній свідомості на користь української мови і її захисту.

Закликаємо усі національно-патріотичні сили України активно сприяти оздоровленню парляментської атмосфери за єдиними критеріями правди і справедливости, любови до Бога і України.

Провід ОУН (б)
Київ, 12 грудня 2012 року

Зустрічі президента СКУ у Страсбурзі

СТРАСБУРҐ, Франція. – 11-13 грудня 2012 року президент Світового Конґресу Українців (СКУ) Євген Чолій мав низку зустрічей з високопосадовими Европейського Союзу (ЕС).

Позицію СКУ щодо актуальних українських питань Є. Чолій представив колишньому президентові Европейського Парляменту (ЕП) Ежи Бузекові, віце-президентові ЕП Яцекові Протасевичеві, голові та заступникові голови делегації ЕП до Комітету парляментського співробітництва „ЕС-Україна" Павлові Ковалеві і Сіірі Овіїру та депутатам ЕП Ліборові Роучекові, Яцекові Сарюш-Вольському, Зузані Ройтовій, Янові Козловському, Туне Келаму, Маркові Сівєцеві і Крістіні Оджуланд.

Президент Світового Конґресу Українців Євген Чолій (зліва) і Генеральний секретар Ради Европи Торбйорн Ягланд.

12 грудня президент СКУ був присутній на пленарному засіданні ЕП, де обговорювалось питання про Україну. Відтак була прийнята Резолюція щодо ситуації в Україні.

13 грудня 2012 року Є. Чолій представив Генеральному секретареві Ради Европи Торбйорнові Яґландові актуальні українські питання, наголосивши на важливості евроінтеґрації України.

Він закликав Раду Европи не ототожнювати Україну з її владними структурами та активно сприяти підписанню Угоди про асоціяцію між ЕС і Україною, що є запорукою реґіонального миру, стабільности та добробуту. Є. Чолій привернув увагу до стратегічної ролі цієї угоди для відмежування України від імперських намірів Росії, яка активно нав'язує ідеологію „русского міра" та здійснює тиск з метою включення України до Митного та Евразійського союзів. Президент СКУ заохотив ЕС замислитись над створенням закону, який би був подібний до прийнятого Конґресом США „Законом Магніцького", в якому передбачається скасування віз, заборона здійснення трансакцій та заморожування активів тих осіб, які грубо порушують людські права.

9 листопада під час візити до Страсбурга Є. Чолій зустрівся з місцевими українцями. Під час зустрічі, яку організувала голова Франко-українського бізнес-клюбу Іванна Піняк, Є. Чолій поінформував про діяльність СКУ в просуванні евроінтеґрації України та захисту людських прав українців, а також заторкнув питання про важливість створення у Страсбурзі представництва СКУ.

Священик Української Греко-Католицької Церкви о. д-р Іван Дуфанець та учитель української школи Тетяна Жарко розповіли про потребу каплиці в центральній частині міста, де можна було б відправляти українські Служби Божі, а також залі для проведення різних громадських заходів. З метою полагодження цієї справи 11 листопада президент СКУ зустрівся з Єпископським вікарієм Римо-Католицької Церкви Жаном-Люком Лєнардом, який позитивно відгукнувся на таке звернення.

СКУ

Кардинал Любомир Гузар відвідав академію

Юлія Яручик

ОСТРОГ, Рівненська область. – Студенти Острозької академії 17 грудня 2012 року мали нагоду спілкуватися з колишнім предстоятелем Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ) Кардиналом Любомиром Гузаром, який зокрема сказав на зустрічі:

„Завдання Острозької академії, як і інших університетів України, є надзвичайно важливим на сучасному етапі розвитку нашого суспільства. Дехто вважає, що економіка та численна армія забезпечують державі справжню потужність. Але такі люди, як Князь Костянтин Острозький, Митрополит Петро Могила, Архиєпископ Йосиф Сліпий розуміли, що справжньою силою для будь-якої країни є наука, що робить її народ справжнім і великим".

Під час зустрічі ректор академії Ігор Пасічник повідомив, що Вчена рада присвоїла звання Почесного доктора Національного університету „Острозька академія" Кардиналові Гузарові, з врученням диплому та мантії, і нагородила його найвищою срібною відзнакою університету – медалею „Князь Василь-Костянтин Острозький". Однак, Кардинал Л. Гузар, коли закінчив виконувати уряд Верховного Архиєпископа, з особистих причин вирішив не приймати ніяких відзнак від церковних, державних, наукових та громадських організацій. Тому, поважаючи рішення гостя, І. Пасічник передав диплом у Музей історії академії, а Кардиналові Л. Гузареві подарував енциклопедичне видання „Острозька академія".

Кардинал Любомир Гузар серед студентів Острозької академії. (Фото: Олексій Бистровський)

КУК привітав нового Посла України в Канаді

ОТАВА. – 14 грудня 2012 року Конґрес Українців Канади (КУК) привітав призначення нового Посла України в Канаді.

„Після 18 місяців відсутности посла в Канаді, ми вітаємо призначення Вадима Пристайка Надзвичайним і Повноважним Послом України в Канаді, – заявив президент КУК Павло Ґрод. – Беручи до уваги важливі зв'язки між нашими двома країнами, а також важливі події, що відбуваються в Україні, дуже важливо мати представництво вищого рівня у Посольстві та консульствах Канади. Наша громада знає В. Пристайка з часу його праці в Посольстві України в Канаді у 2002-2006 роках, і ми впевнені, що він виконуватиме свої функції професійно і вміло".

Надзвичайний і Повноважний Посол України в Канаді Вадим Пристайко.

Посол В. Пристайко представив свої повноваження Генерал-губернаторові Девідові Джонстонові 13 грудня на церемонії в Рідо-Голі. Президент КУК П. Ґрод побував на церемонії присяги.

Раніше В. Пристайко був заступником директора департаменту НАТО Міністерства закордонних справ, а також радником-посланником в Посольстві України в США.

КУК

Відбулося засідання Ради директорів КУК

МОНРЕАЛЬ. – 12 грудня 2012 року керівництво канадської української громади завершило дводенне засідання Ради директорів розглядом важливих для громади питань включення перших канадських операцій інтернування та Голодомору 1932-1933 років в Україні до експозиції Канадського музею прав людини; результатів недавніх виборів в Україні та присутності канадських спостерігачів за виборами; розвитку громади. Рада обрала Торонто місцем проведення Конґресу Українців Канади (КУК) в 2013 році, попередньо запланованого на кінець жовтня.

„Рада одноголосно підтвердила нашу позицію підтримання у Канадському музеї прав людини постійної, окремої та великої ґалерії, присвяченої Голодоморові 1932-1933 років в Україні, а також спеціяльної постійної виставки, присвяченої інтернуванню канадських українців під час Першої світової війни.

Рада створила Консультативно-координаційний комітет експонатів для музею з метою забезпечення його науковими, дослідницькими даними та артефактами з українських тем, включаючи Голодомор, інтернування українців під час Першої світової війни і гноблення українців нацистським та радянським режимами під час Другої світової війни та у повоєнний період, включаючи боротьбу за незалежність України. Керуватимуть та скликатимуть комітет д-р Юрій Даревич, Валентина Курилів та Ірина Мицак.

Рада заслухала звіти Канадсько-Українського комітету про подальшу співпрацю з Україною, особливо щодо розвитку контактів між людьми, контактів з неурядовими та громадськими організаціями.

КУК

АМЕРИКА І СВІТ

Ірляндія очолила ЕС

СТРАСБУРҐ, Франція. — У першій половині 2013 року Ірляндія головуватиме в Европейському союзі, замінивши 1 січня Кіпр. Країна займатиме пост глави ЕС до 30 червня. У другій половині року Ірляндію змінить Литва. Уряд країни вже виділив 24 млн. евро на витрати, пов'язані з харчуванням та розміщенням гостей, на оплату послуг перекладачів і транспорту. Ще 20 млн. евро зарезервовані казначейством для оплати праці додаткового персоналу. На модернізацію Дублінського замку, де буде проходити більшість офіційних зустрічей, зведення необхідних споруд та впровадження вдосконаленої системи акредитації для 15 тис. осіб плянується витратити ще близько 12 млн. евро. На культурну програму для гостей Ірляндії піде ще 3 млн. евро з казни. У Міністерстві культури Ірляндії вже повідомили, що культурна програма включатиме понад 300 заходів, які проходитимуть як в самій Ірляндії, так і за її межами. Особлива стаття витрат – це витрати на забезпечення безпеки, які можуть скласти до 10 млн. евро. За попередніми підрахунками, головування країни в ЕС може обійтися ірляндській скарбниці мінімум в 60 млн. евро. Під час головування країни в ЕС глави відповідних ірляндських відомств будуть головувати на зустрічах міністрів европейських держав з питань фінансів, навколишнього середовища та екології, торгівлі та законодавства. Одинадцять з цих зустрічей відбудуться в Ірляндії. Всього передбачено проведення близько 180 подібних заходів. *(„День")*

В. Путін дозволив не вивчати рідні мови

МОСКВА. — Президент Росії Володимир Путін 31 грудня 2012 року підписав новий закон про освіту, згідно з яким вивчення реґіональних національних мов у Росії не буде вже обов'язковим у школах. До цього часу всі діти в національних республіках Росії були зобов'язані вивчати місцеві мови, які поряд з російською мовою, мають статус офіційних у національних республіках. Новий закон тепер дозволяє батькам у цих національних республіках вирішувати, чи повинні їхні діти вивчати свої національні мови в школі. Новий закон викликав протести в деяких реґіонах Росії, включно з Татарстаном, Башкортостаном, Чувашією, де критики кажуть, що цей закон прискорить зникнення національних мов у Росії. Ця проблема загострилася в загальнонаціональному маштабі, коли деякі етнічні російські громадяни Татарстану виступили проти обов'язкового вивчення татарської мови в російських школах цієї республіки. *(Радіо „Свобода")*

Політично мотивований крок Росії

ВАШІНҐТОН. — Державний департамент США висловив 28 грудня жаль з приводу підписання Президентом Росії Володимиром Путіним закону, що має на меті заборонити всиновлення російських дітей до США як частина відповіді на ухвалений у США „акт Маґнітського" проти російських порушників прав людини. Цей закон, який нещодавно набув чинності у США, названий за ім'ям російського юриста Сергія Маґнітського, який викривав корупцію на високих рівнях у Росії і загинув у слідчому ізоляторі, і передбачає санкції проти тих російських чиновників, які вважаються порушниками прав людини. Речник Держдепартаменту Патрік Вентрел у своїй заяві назвав цей крок „політично мотивованим" і висловив сподівання, що закон не зачепить тих справ про всиновлення до США, які вже перебувають на розгляді. У Росії уповноважений з прав дитини Павло Астахов уже заявляв, що з набуттям законом чинності з 1 січня всі всиновлення до США припиняються, і ті 52 дитини, яких уже обрали названі американські батьки і готували їхнє всиновлення у США, тепер залишаться в Росії. Президент Росії В. Путін цього ж дня підписав закон, неофіційно відомий як „закон Діми Яковлєва", за ім'ям російського хлопчика, усиновленого у США, який там загинув. Росія також плянує запровадити санкції щодо американських посадовців, яких Москва вважатиме порушниками прав людини. *(„Голос Америки")*

Назустріч 120-річчю „Свободи"

Наша „Свобода" живе і діє у своєму 120-му році. До дня ювілею, 15 вересня цього року, ми не один раз будемо оглядатися на цей унікально довгий, унікально складний і унікально гідний шлях, щоб зробити з нього найголовніші висновки. Це важливо не лише для того, щоб подати підстави – а їх не злічити – гордитися творчим минулим „Свободи", але й для того, щоб, виходячи з минулого, безпомильно оцінити сьогоднішній день газети і її майбутнє.

Перший узагальнений висновок: 120-річчя „Свободи", а також 80-річчя „The Ukrainian Weekly" – це свято не тільки Українського Народного Союзу і навіть не тільки загальногромадське, але всеукраїнське, загальнонаціональне, бо подібними ювілеями нині може похвалитися далеко не кожна національна культура. Це той рідкісний і, може, єдиний для всієї України шанс мати доказ історичної тяглости національних зусиль, історичного процесу націотворення, який був свавільно загальмований антиукраїнськими силами на рідній землі. Якби сталося чудо й сьогоднішній офіційний Київ усвідомив винятקове значення 120-річної „Свободи", то через одне вивчення її шляху і її досвіду Україна дійшла б до найбільшого досягнення західнього, зокрема американського, українства – перетворення української людини-індивідуаліста в людину громадську.

А громадськість, гарячий дух національного братерства, почуття єдности – це не те, що належить до минущих ознак життя, не те, про що можна сказати: „Так було вчора, але сьогодні світ змінився". В найкращих своїх якостях світ не повинен змінюватися.

Наступний важливий висновок: якщо українська громада все була душею „Свободи", а „Свобода" все була правдивим дзеркалом громади, то вся громада, а не лише УНСоюз, має відповідати за її дальшу долю.

Україна, де панує захланна олігархія, нас не почує. Але не може бути, щоб нас не почули українці Америки – ті наші читачі, іменами батьків, дідів і прадідів котрих рясніла „Свобода" понад 100 літ. Є тільки два способи продовжити життя „Свободи" – збільшити число передплатників або значно збільшити суму нашого Пресового фонду.

Ми добре знаємо: українці не належать до націй, для яких багатство є самоціллю, для яких гроші заступають небесний овид. Але українці також і не бідні, бо працьовиті і ощадні. Потрібне тільки одне – усвідомити важливість збереження „Свободи" як винятковоого „іміджу" світового українства й „іміджу" України, хоч сама вона нині цього покищо не розуміє.

Якщо ж хтось з наших читачів знає ще й інший спосіб допомогти „Свободі", то будемо дуже вдячні за пораду і взагалі за кожну висловлену думку на цю тему. Пишіть нам, телефонуйте!

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році **Видає Український Народний Союз**

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by
the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $65.00 на рік, $40.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $55.00 на рік, $35.00 на півроку.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"		
Адміністрація	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3041 **E-mail**: admin@svoboda-news.com
Оголошення	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Марійка Пенджола	☎ (973) 292-9800 x 3042 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

ІСТОРІЯ

Орест Фотинський – засновник давньосховища

Євген Цимбалюк

ЖИТОМИР. – З Волинського єпархіяльного давньосховища, заснованого наприкінці XIX ст., історія почерпнула стільки живильної сили, що й досі допомагає втамовувати спрагу на сиву минувшину. Ініціятором та надхненником сховища, як і низки інших цікавих історико-краєзнавчих проєктів, був о. Орест Фотинський – науковець, письменник, людина надзвичайної дослідницької енергії. Його життєвий шлях розпочався у селі Батьків Радивилівського району на Рівненщині 150 років тому, 23 грудня 1862 року.

Орест Фотинський

Батько історика Авксентій Фотинський був священиком Преображенської церкви, яку збудували 1745 року. Храм залишався справжнім центром культурно-духовного життя аж до 1920 року, коли над ним познущалися більшовики і фактично стерли з лиця землі.

Освіту О. Фотинський здобував у Кременецькому духовному училищі, Волинській духовній православній семінарії, Київській духовній академії, де готувався до священицької місії. Натомість вибрав дещо інший шлях – викладав історію в училищах, гімназіях та Волинському народному університеті, був професором Житомирського інституту народної освіти, очолював відділ охорони пам'яток старовини і мистецтва Волинської губернії.

О. Фотинський також входив до Товариства дослідників Волині, збирав краєзнавчі матеріяли, писав наукові праці, чимало з яких увійшли до „Трудов Общества исследователей Волыни". Найголовнішими його історичними дослідженнями є „Дорогобуж Волинський", нариси з історії побуту монастирських селян Волині в XVII-XVIII ст., з історії козацтва та інші. Його найбільшим життєвим здобутком вважається створення сховища, де зберігалися б цінні для суспільства раритети та реліквії. Власне, до такої ідеї його підштовхнула ситуація, у якій він сам опинився. Назбиравши чимало старовинних речей (зокрема стародавніх рукописів, предметів культу, давніх музичних інструментів), краєзнавець не мав де їх зберігати. Тримав у закутку і розумів, що таким чином цінності ні йому, ні іншим дослідникам минувшини користи не приносять.

Своєю ідеєю щодо давньосховища О. Фотинський поділився з Архиепископом Волинським і Житомирським Модестом і знайшов у його особі однодумця й активного діяча. Клопотання Владики Модеста про створення закладу, де зберігалися б старовинні речі історичного та богослужбового призначення, знайшло підтримку церковних єрархів.

Уже в день офіційного відкриття Волинського єпархіяльного давньосховища 15 травня 1893 року в Житомирі до його фондів надійшло чимало цікавих та цінних старожитностей, зокрема рукописні книги 1636 року, низка видань Острозької друкарні, колекції археологічних знахідок, автографи відомих особистостей. Серед автографів був розпис гетьмана України Богдана Хмельницького з особистої колекції О. Фотинського.

Надалі давньосховище під керівництвом О. Фотинського не тільки примножувало свій речовий потенціял, але й стало центром духовно-просвітницького життя. Спочатку воно розмістилося у пристосованій будівлі на архиєрейському подвір'ї, а через рік після відкриття почалося спорудження власного будинку під музей і бібліотеку на ділянці, що належала Преображенському катедральному соборові.

Згодом при давньосховищі відкрили велику бібліотеку, створили Волинське церковно-археологічне товариство, одним з напрямків діяльности якого стало видання „Волинського історико-археологічного збірника". Відбувалися конференції, лекції, творчі зустрічі. І до всіх цих заходів мав безпосереднє відношення О. Фотинський.

1899 року О. Фотинський став делеґатом XI Археологічного з'їзду від Волинського церковно-археологічного товариства. Під час роботи з'їзду він організував виставку волинських старожитностей, виступив з науковими доповідями, був секретарем відділення історико-географічних і етнографічних старожитностей.

Ще одна заслуга О. Фотинського – у 1911 році давньосховище поповнилися експонатами Володимир-Волинської колекції (понад 100 рукописів та 500 стародруків) і стало одним з найбагатших музейних закладів України.

Активно діючий музей українських і, насамперед, волинських старожитностей проіснував до 1915 року. Під час Першої світової війни частина його колекції була вивезена і увійшла до складу Харківського музею українського мистецтва. А на початку Другої світової війни, коли О. Фотинський уже відійшов у вічність, багато матеріялів давньосховища зникло безвісти. Лише незначна частина експонатів вціліла. Нині вони перебувають у Харківському історичному й Житомирському краєзнавчому музеях.

Ці збережені релікти – пам'ятка не тільки про історичні часи держави, але й про людину, яка заслуговує на високе ймення хранителя історії.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Нехай панують любов і взаєморозуміння

Дорогі друзі, дорога українська громадо!

Прийміть від мене і від колективу Постійного представництва України при ООН найщиріші вітання з Різдвяними і новорічними святами!

Новий рік – свято відновлення і надії на краще, а Різдво – свято приходу Спасителя, який єднає нас своєю любов'ю. Тож нехай у новому 2013 році між людьми панують любов і взаєморозуміння, всепрощення і християнське терпіння.

Протягом усіх років незалежности України наша держава відчувала всебічну підтримку української громади США, зокрема у зміцненні авторитету України у світі та розбудові багатогранних, зв'язків з Сполученими Штатами Америки,

Користуючись нагодою, засвідчуємо вам глибоку вдячність за зусилля, яких ви послідовно докладаєте в ім'я збереження національної культури і традицій України на американському континенті, і запевняємо у всілякій підтримці з нашого боку у цій важливій справі

У ці святкові дні бажаємо вам міцного здоров'я, втілення мрій і багато любови. Хай світло Вифлеємської зірки дарує вам мир, родинний затишок і добробут. Хай цьогорічні свята запам'ятаються усім приємними несподіванками, гарним настроєм, подарунками та неповторними враженнями!

Веселих свят!

З глибокою повагою,

Юрій Сергеєв,
Постійний представник
України при ООН

Нехай Різдво принесе мир і щастя

Шановна українська громадо!

Від імені працівників Посольства України в США та від себе особисто сердечно вітаю вас з Різдвом Христовим та Новим роком!

Ці свята завжди сприймаються як символ надії та любови до ближнього і заохочують кожного з нас до взаєморозуміння та єдности заради благополуччя України.

То ж нехай Різдвяна зоря принесе у кожну домівку мир і щастя, любов і взаєморозуміння, Боже благословення і світлі сподівання.

Нехай Новий рік змінить Ваші турботи на радість, а будні – на свято.

Смачної Вам куті та веселої коляди!

Щиро Ваш,

Олександр Моцик,
Посол України у США

Читачі – про „Свободу" і її завдання

Ми дещо затрималися з опублікуванням відповідей наших читачів на запитник „Свободи" від 5 жовтня 2012 року – сподівались, що відгуків надійде більше, але, мабуть, час було вибрано не цілком вдалий, коли люди готувалися спочатку до Дня Подяки, відтак – до Різдва Христового і мали менше можливостей відволіктися на позахатні, позародинні речі. Втім, нам залежало не так на кількості відповідей на запитник, як на їхній щирості та об'єктивності, тому, подаючи „запитникову" пошту, дякуємо кожному авторові відгуку за висловлені думки про „Свободу" і за прихильність до неї.

У зверненні до читачів „Свободи" (від 5 жовтня 2012 року, ч. 40) знаходимо вповні виправдану тривогу за дальшу долю тижневика та бажання відчути „взаємний зв'язок... з її читачами". Як передплатник „Свободи" понад 50 років, схвалюю таке звернення і вітаю редакцію з 120-літтям цього знаменитого україномовного органу Українського Народного Союзу. Очевидно, доля газети тісно пов'язана з працею, успіхами та політикою її видавця, тому боюся, щоб „Свободу" не спіткала ла доля „Народної Волі", яку я редаґував майже 20 років.

Отже, коротко відповім на запитник.

На мою думку, „Свобода" донині залишається найкращим українським тижневиком на Американському континенті. Всі теми в ній цікаві та корисні. На окрему увагу заслуговують розумні, професійні редакційні статті. Газета має добрих редакторів, одначе, вони не все прислухуються до думки авторів статтей (хоч, щоправда, не все й треба). Річ у тому, що вибіркове скорочування, тобто знецінення надсиланих матеріялів дає неґативні наслідки: автори перестають писати.

Газета повинна бути безперервною хронікою життя української спільноти в Америці. Такою „Свобода" є лише частинно. Матеріяли з України цікаві, але, окрім неґативних, критичних, слід друкувати й позитивні, з різних ділянок життя.

Далі. Газета повинна не лише інформувати, але й виховувати своїх читачів. Такою „Свобода" колись була. Було б побажано та корисно бачити в ній, наприклад, рубрику „Почуття меншевартости", на яке хворіють наші земляки і в Америці, і в Україні. Така рубрика допомогла б людям позбутися цієї шкідливої під кожним оглядом хвороби. Крім того, обґрунтована критика наших національних хиб мала б виховне значення та притягала б увагу читачів, а разом з тим приєднувала б газеті нових передплатників.

Варто вміщувати більше матеріялів на мовні теми, або ще краще – відновити сторінку „Мова про мову". Не йдеться тут про статті з мовознавства, але про короткі пояснення та інформації, які й редакторам стали б також у пригоді.

У мене таке враження, що „Свобода" не дуже цікавиться життям наших громад. Самі бачите, що це до доброго не веде. І не приведе до доброго, якщо УНСоюз занедбає постійну турботу працею своїм відділів. Редакція повинна заохочувати читачів писати про важливіші події в громадах.

Справа придбання „Свободі" читачів з-поміж еміґрантів з „четвертої хвилі" доволі складна. У мене було враження, що вони (хоч маленька частина) читають наш тижневик. Біда в тому, що приватні підприємці з-поміж цієї хвилі видають свої газети та розповсюджують їх по наших крамницях, кредитівках та інших публічних місцях безкоштовно, а тим самим до певної міри саботують союзову пресу, бо люди, які не читають багато та не дбають про підтримку українського друкованого слова, вдоволяються принагідною газетою та ще й писаною за совєтським правописом, який вони безкритично сприймають і яким дорожать.

Тому правописні проблеми залишаються актуальними. Навіть у „Свободі" можна зустріти, зокрема в матеріялах авторів з України, мовні форми, котрі суперечать Харківському правописові. Але ще гірше, коли редактори пропускають на сторінки газети русизми, американізми та інші „ізми", яким не місце в жодному правописі. Особливо багато помилок знаходимо в некрологах, що друкуються так, як їх написали малограмотні люди. Так не годиться! Крім того, ми розминаємося з виховним аспектом газети, який вона повинна б мати.

Микола Дупляк,
Сиракюзи, Ню-Йорк

* * *

Мої особисті зацікавлення „Свобода" задовольняє матеріялами, писаними місцевими авторами, листами до редакції, дописами на громадські теми. Це та незмінна

(Закінчення на стор. 17)

Пропоную створити музей в Опішній

Нещодавно Верховна Рада України прийняла постанову про відзначення 140-річчя з дня народження Василя Кричевського. Для мене й моєї численної родини це велика честь, оскільки академік В. Кричевський (1872-1952), маляр, графік, художник декоративно-ужиткового мистецтва, архітектор, сценограф, мистецтвознавець, педагог, колекціонер, найбільш харизматична постать українського мистецтва другої половини XX ст., фундатор стилю українського модерну в національній архітектурі, перший художник українського кіна, один із засновників Української академії мистецтв, автор національного герба України почесний член Української Вільної Академії Наук у США, Заслужений діяч мистецтв України є моїм дідом. Водночас він є патріярхом великої родини Кричевських, яка дала українському мистецтву ряд видатних особистостей.

Останнім часом я активно займаюся пошуком і вивченням документальної й мистецької спадщини родини Кричевських. Моїми зусиллями та стараннями сестри Оксани Лінди-Кричевської, двоюрідної сестри Катерини Кричевської-Росандіч, за підтримки ряду благодійних фондів, музеям України було безкоштовно передано багато художніх творів В. Кричевського та інших представників родини Кричевських.

Я вдячний державним органам України за такий вияв турботи про мого славетного діда і готовий всіляко допомагати у здійсненні пропам'ятних заходів, збереженні й вивченні мистецької спадщини мого діда. Вважаю за доцільне передбачити вирішення двох вкрай актуальних, на мою думку, питань. Це завершення капітального ремонту та внутрішнього опорядження будівлі колишнього Опішнянського навчально-показового пункту Полтавського губернського земства, спорудженого у 1914-1916 роках за проєктом В. Кричевського. Цей будинок належить до Національного музею-заповідника українського гончарства в селищі Опішня Полтавської области і ремонтується майже 20 років. В. Кричевський у 1902-1919 роках неодноразово бував і жив в Опішній, активно залучав гончарів до декоративного оздоблення проєктованих ним будинків, володів найбільшою приватною колекцією опішнянської й світової кераміки, яка загинула 1918 року. Наприкінці 1918 року В. Кричевський став директором новоствореного Миргородського художньо-промислового (керамічного) інституту.

Варто розглянути питання про створення у цій будівлі Музею мистецької родини Кричевських, до якої належать брат Василя Кричевського – Федір Кричевський (1879-1947), видатний живописець і педагог, один з засновників вітчизняної реалістичної школи живопису, Заслужений діяч мистецтв УРСР, один із засновників і перший ректор української Академії образотворчого мистецтва, сини митця – Василь Кричевський – відомий графік, маляр, художник кіно, Микола Кричевський – відомий аквареліст, який від 1920 року жив і працював у Парижі, де здобув визнання, внучка – Катерина Кричевська-Росандіч, яка мешкає в Каліфорнії.

Переконаний, що кращої будівлі для такого музею в Україні не знайти. Музей міг би функціонувати на правах відділу Національного музею-заповідника українського гончарства. 2011 року я вже передав на постійне зберігання до цього закладу понад 400 оригінальних творів академіка В. Кричевського, інших митцівчленів родини, а також архівних документів Кричевських і Щербаківських. І надалі маю намір здійснювати пошукову роботу, спрямовану на концентрування в Опішні творчо-наукової спадщини цих славетних українських родів.

Василь Лінде-Кричевський,
Бонвіл, Мізурі

Пластуни відібрали вифлеємський „Вогонь миру-2012"

НЮ-ЙОРК. – „Вогонь миру-2012" прибув з Вифлеєму через Австрію на летовище ім. Кенеді 10 грудня 2012 року. Він представляє Світло Христа в Різдвяний час, поширює мир і єдність між людьми світу. Кожного року з Вифлеєму, де народився Христос, передають вогонь до Австрії, а відтак розповсюджують у світі. В Америці ця акція триває вже понад 10 років. Скавти активно виконують це завдання миру і єдности в уніформі „Вогню миру". Пластуни з ініціятиви другого куреня „Ті, що греблі рвуть" прилучилися до цієї програми. Австрійським літаком прилетіли з Відня два представники летунської лінії з ліхтарями. Вони принесли лямпади вогню до католицької каплички на летовищі, де вже чекали скавти з Ню-Йорку, Вірджінії та Конектикату. Був присутній також представник литовських скавтів та Пласту. Церемонію передання вогню почав капелян летовища о. Піяста. Відтак слідували привіти і представлення присутніх делеґатів, між ними і Павла Стантона, координатора „Вогню миру", австрійських летунів, скавтових провідників, пластунів, та представника охорони летовища. Були виголошені молитви, переплетені піснями, та підпалювання ліхтарень для перевезення до інших місцевостей. Вифлеємський „Вогонь миру" буде розповсюджений по багатьох станицях США і Канади для передання до церков і на пластових свічечках.

Учасники передання „Вогню миру". (Фото: Ростик Слабіцький)

Відбулась 36-та Всеамериканська конференція учителів Шкіл українознавства

Світлана Хмурковська

ЕЛЕНВІЛ, Ню-Йорк. – На гостинній оселі Спілки Української Молоді 5-7 жовтня 2012 року відбувалась 36-та Всеамериканська конференція вчителів Шкіл українознавства в Америці. Учителі, директори та управа Шкільної ради Українського Конґресового Комітету Америки зібралися обговорити стан шкільництва та його проблеми, подати пропозиції до покращення роботи та навчання у школах.

5 жовтня відбулось засідання директорів та управи Шкільної ради. Зустріч відкрив вітальним словом голова Шкільної ради д-р Євген Федоренко. Він повідомив, що у системі Шкільної ради діє 39 Шкіл українознавства, з них сім 12-клясних, 13 – 11-клясних, одна 10-клясна і сім – 8-річних, шість – 7-річних та чотири факультативи. У 2011-2012 навчальному році 2,450 учнів навчали 365 учителів.

Управа Шкільної ради дбає, щоб у школах працювали талановиті, кваліфіковані вчителі. Для цього щоліта, протягом двох тижнів, проводяться курси підвищення кваліфікації на оселі Союзівці, а також конференції, які допомагають поділитись досвідом, подати пропозиції для покращення навчання, висловити зауваги, бо тільки у спільній праці можна досягнути позитивного результату у навчанні учнів. Кожна українська громада повинна усвідомити, що саме школа є основним джерелом виховання майбутнього покоління у діяспорі і тому потребує підтримки. Саме мова, знання про Україну дають можливість дітям усідомити цінність минулого свого народу і подбати про його майбутнє. Мова – це показник національної свідомости нації.

Д-р Є. Федоренко надав слово для звітів директорам шкіл. На сесії були присутні директори 10 шкіл – Володимир Боднар з Парми, Огайо, Петро Терещук з Трентону, Ню-Джерзі, Андрій Перекліта з Дітройту, Галина Маринець з Сомерсету, Ню-Джерзі, Тетяна Прятка з Стемфорду, Конектикат, Ірина Чуян з Ню-Йорку, Світлана Марків з Гардфорду, Конектикат, Юрій Яськів з Клівленду, Огайо, Люба Маркевич з Чикаґо, Світлана Хмурковська з Йонкерсу, Ню-Йорк.

Виступив засвідчили, що кожна школа має добре відпрацьовану систему, учні забезпечені підручниками, учителі мають професійні дипломи і походять переважно з числа новоприбулих. Але є й деякі проблеми: недостатньо приміщень для навчання, не вистачає фінансування, не всі потенційні учні в місцях існування шкіл мають бажання відвідувати їх.

Другий день конференції 6 жовтня відкрив д-р Є. Федоренко. 52 делегати вшанували хвилиною мовчання пам'ять учителів, які відійшли у вічність, а також Галини Гаєцької, дружини д-ра Юрія Гаєцького, заступника голови Шкільної ради, яка померла у вересні 2012 року. Валентина Каплун зачитала протокол з попередньої конференції.

Головною темою дня було 80-ліття Голодмору-геноциду українського народу у 1932-1933 роках. У своєму виступі Є. Федоренко розповів про причини та жахливі факти цієї трагедії.

Після пленарної частини учителі розділились на сесії молодших та старших кляс. Марія Поліщук була головою засідання учителів молодших кляс, на якому було вислухано багатьох учителів, котрі розповіли про методичний та практичний досвід роботи з дітьми молодшого віку.

На сесії старших кляс головою був Володимир Кривоніс, член управи Шкільної ради, який виступив з розповіддю про жахливі події у час Голодомору на його батьківщині у Сумській області. У своїй доповіді В. Боднар повідомив про статистичні дані 1932-1933 років, а також наслідки Голодомору для українського народу.

У третій день конференція продовжила працю обговоренням за круглим столом. Головним гостем була Оксана Кулинич, голова Всеамериканського комітету „Поширення правди про Голодомор". Вона повідомила про конкурс творів та малюнків про Голодомор на всеамериканському рівні не тільки для українців. Інформації про конкурс розіслані до шкіл. О. Кулинич запропонувала створити комітети істориків, які перевіряли б підручники у загальноосвітіх американських школах і надавали правдиві факти з історії України, бо часом трапляється, що її висвітлення залишається неправдивим або застарілим, з впливом залишків радянської ідеології.

Цікаву відеопрезентацію провела директор школи у Чикаґо Л. Маркевич. З проєктом провести конкурс „Голодомор очима дітей" вона поїхала до України. У деяких містах, розповіла Л. Маркевич, діти навіть не чули про Голодомор. Але кінцевий результат був фантастичний – на конкурс надійшло понад 5 тис. малюнків, відгуків, інтерв'ю. Нотатки, які створили діти віком від 10 до 17 років, були поміщені в альманаху.

Д-р Ігор Мірчук розповів про відтворення Голодомору в мистецтві. Багато картин, монументів, пам'ятників, музеїв було створено в пам'ять жертв Голодомору.

Конференція мала велике значення для виховання дітей і пошуку правильного шляху до юних сердець, щоб вміло, майстерно розвинути таланти, навчити мови, історії, культури, допомогти самоутвердитись як істинним українцям, хоч і в еміґрації.

Учасники Всеамериканської конференції учителів Шкіл українознавства в Еленвілі, Ню-Йорк. (Фото: Володимир Боднар)

Нова сторінка взаємин міст-побратимів

ЧИКАҐО. – Споріднене з 1991 року з Києвом, 3 грудня 2012 року Чикаґо зустрічало з офіційною візитою делеґацію Київської міської державної адміністрації на чолі з головою Олександром Поповим, який мав першу зустріч з посадником Чикаґо Рамом Емануелем. Цій зустрічі передували домовленості між головою Комітету міст-побратимів Чикаго-Київ Вірою Еліяшевською та О. Поповим. У дні святкування 1530-річчя Києва у травні минулого року В. Еліяшевська разом з членом комітету о. Мироном Пачуком відвідали столицю України, де було зроблено перші кроки до майбутньої співпраці.

Цього ж дня обидва посадовці підписали Спільну деклярацію двостороннього співробітництва на рівні міст-побратимів, активізувавши таким чином документ, підписаний у 1991 році. Посадник Чикаґо підтвердив відкритість міста до співпраці в економічній, діловій та туристичній сферах.

Голова Київської міської державної адміністрації Олександер Попов (зліва) і посадник Чикаґо Рам Емануель підписують Спільну деклярацію міст-побратимів. (Фото: City of Chicago)

До складу делеґації входили Посол України в США Олександер Моцик, радник прем'єр-міністра України Анатолій Толстоухов, Генеральний консул України в Чикаґо Андрій Праведник, представники різних департаментів міської адміністрації, підприємці.

На додаток до підписання Спільної деклярації міст-побратимів члени делеґації провели ряд зустрічей у Міжнародному центрі бізнесу, відомому з 1871 року як техноцентр „Merchandise Mart" в Чикаґо, взяли участь в церемонії почесного іменування „Honorary Kyiv-Chicago Sisters Cities Way" частини вулиці Чикаґо, що проходить через „Українське село", район культурного, громадського та релігійного життя українців, які оселилися тут на початку XX ст. У цьому районі є культурний осередок, три церкви, Український Інститут Модерного Мистецтва, Український Національний Музей, католицька школа, кредитівка „Самопоміч", українські крамниці, ресторани, бюра.

Делеґація відвідала Український Національний Музей, де після ознайомлення з його історією та експонатами, О. Попов запропонував налагодити співпрацю між Музеєм історії Києва та українським музеєм в Чикаґо. Делеґація побувала також в Українському Інституті модерного мистецтва. Гості передали культурним установам пам'ятні подарунки.

Церемонія іменування вулиці відбулася за участи посадовців міста та представників української громади. В Українському культурному осередку делеґацію привітали хлібом-сіллю українські американські ветерани, учасники танцювального ансамблю „Громовиця", а п'ятирічні малюки Ореста і Руслан Голубці деклямували українською мовою віршований привіт.

Гостей представив о. М. Панчук. Серед представників міської влади були присутні і промовляли олдермани Роберто Малдонадо та Джо Морено. Після того, як було відкрито вказівник, відбувся святковий обід в Українському Інституті Модерного Мистецтва.

Д-р Марта Фаріон, виконавчий директор та член Дорадчої ради з міжнародних взаємин організації міст-побратимів, привітала гостей і розповіла про найважливіші проєкти, які були здійснені комітетом за 20 років та наголосила на важливості продовжувати співпрацю в майбутньому.

У відповідь О. Попов запропонував розробити практичні заходи для проведення Днів Чикаґо в Києві у травні 2013 році та Днів Києва в Чикаґо в 2014 році. Він також запевнив, що у Києві також буде вулиця на честь міст-побратимів.

Наголос сьогодення на розвитку економіки заохотив Київ стати асоційованим членом Американсько-Української ділової ради (USUBC) з тим, щоб сприяти динаміці торгівельних взаємин між Чикаґо і Києвом. Це партнерство стало можливим завдяки роботі Лева Голубця, голови бізнес-групи комітету Чикаґо-Київ, та президента Американсько-української ділової ради Моргана Вільямса. Угода обговорювалася під час ділової вечері з компанією „Q & A" та місцевими підприємцями в ході візиту делеґації. Л. Голубець, партнер консалтинґової компанії „PwC", нещодавно повернувся з Києва, де працював чотири роки.

Понад 15 місцевих представників підприємств, присутніх на зустрічі, обговорювали питання економічної співпраці та сприяння у розвитку сучасних технологій. Київ також зацікавлений, аби потужні світові компанії, які розташовані в Чикаґо, мали свої бюра і в Києві, де влада створить для них атмосферу сприяння. О. Попов запевнив, що така співпраця буде корисною для громад обох міст і запропонував свою допомогу підприємцям, що готові інвестувати в інфраструктуру Києва та области.

Невелика група підприємців одразу ж назначила наради щодо конкретних можливостей на здійснення плянів економічного співробітництва між містами-побратимами. Ще одна важлива зустріч напередодні від'їзду делеґації до Києва відбулася в Генеральному консульстві України в Чикаґо за участи Луїса Скота, головного фінансового директора Чикаґо. Було обговорено ряд питань розвитку інфраструктури міста, залучення інвестицій від приватних джерел на громадські проєкти.

О. Попов нагородив комітет міст-побратимів пропам'ятною медалею з нагоди святкування 1530-ліття Києва.

Пам'ятний вечір став можливим завдяки щедрій фінансовій підтримці з боку Фундації „Спадщина" Першого Федерального щадничого банку „Певність", „MB Financial", Українсько-Американської кредитної спілки „Самопоміч".

Прес-служба Комітету міст-побратимів Чикаґо-Київ

Новий вказівник „Honorary Kyiv-Chicago Sisters Cities Way" на вулиці, що проходить через „Українське село".

Коляда з капелею бандуристів

Василь Романчук

ПАРМА, Огайо. – Знаковою подією в культурному житті української громади Великого Клівленду стала Різдвяна зустріч з лавреатом Державної Шевченківської премії – капелею бандуристів ім. Тараса Шевченка, яка відбулася 1 грудня 2012 року в парафіяльний залі Покрови Пресвятої Богородиці в Пармі.

Тепло зустріла публіка капелю та її мистецького керівника і головного диригента Олега Махлая. Він представив публіці створений три роки тому вокальний чоловічий квартет „Байда", який виконав колядку „Ой, радуйся, земле".

У складі капелі бандуристів ім. Тараса Шевченка грають талановиті мистці з Каліфорнії і Торонто, Ню-Йорку і Дітройту, Клівленду і Парми. Бандурист Андрій Пірко не лише музикант-віртуоз, а й прекрасний майстер цих унікальних музичних інструментів.

Святкова програма капелі складалася з українських колядок та різдвяних пісень. Молодий талановитий музикант Юрій Петлюра виступив як соліст і диригент одного з творів концертної програми.

Від імені громади парох Української католицької церкви Покрова Пресвятої Богородиці о. Михайло Дроздовський подякував О. Махлаєві та усім учасникам капелі за високе мистецтво.

Капеля бандуристів ім. Тараса Шевченка.

Вітаємо дорогого нам

Чоловіка, Батька та Дідуся

д-ра Василя Федорціва

з Його

100-річним Ювілеєм.

Бажаємо щастя, кріпкого здоров’я,
Божих ласк та всього найкращого!

Многая Літа!

дружина д-р Теодора Федорців
донька Маруся Антонів з чоловіком Мироном
син Борис Федорців з дружиною Джуді Мей
син Роман Федорців з дружиною Іванкою
внучка Алія і внук Юліян
ближча і дальша родина

„Українська хартія...

(Продовження зі стор. 1)

Бути вільною людиною — це не лише зовнішня ознака, яка об'єднує усіх нас за правами, але й внутрішній духовний вибір. Невільна людина не здатна бути ані щасливою, ані захищеною, ані впевненою у своєму майбутньому.

Бути вільною людиною — це насамперед означає брати на себе відповідальність. Не можна вимагати від когось виконання його обов'язків, не виконуючи власних.

Не треба жити постійним почуттям скривджености і жалем до себе. Бути вільною людиною означає вірити у свої сили.

Бути вільною людиною означає усвідомлювати свою неповторність, однак, жодною мірою не плекати у собі зверхности.

Бути вільною людиною означає завжди і всюди самостійно додержуватися принципу нашої рівности один з одним, а також рівности перед законом.

І найважливіше: бути вільною людиною означає чинити добро.

Саме в цьому полягає найглибший смисл свободи вільної людини.

2. Бути українцем

Національна і культурна приналежність людини є значною мірою результатом духовного зусилля.

Сучасне поняття „бути українцем" передбачає кілька рівнозначних напрямів праці над собою.

Перше і найважливіше: потрібно плекати національну гідність.

Не шукаймо винних у власній долі. Будьмо сильним народом і пам'ятаймо як про переможні, так і про трагічні сторінки.

Не забуваймо про ті вчинки, коли ми свідомо чи несвідомо чинили кривду іншим народам.

Не плекаймо зла й ненависти за свідомі та несвідомі кривди проти нас.

„Бути українцем" має означати подолання багатьох травм, страхів і стереотипів.

Не треба оцінювати себе крізь уяву інших народів і бути надміру залежними від чужих похвал і образ.

Не треба ані вивищувати, ані принижувати себе перед іншими культурами.

Не треба насміхатися з рідного.

Не треба виправдовувати власну бездіяльність непереборними обставинами, плекаючи лінощі, заздрість і „гординю в приниженості", які дуже часто є нашими найгіршими національними вадами.

Водночас сучасне поняття української нації виходить за етнічні межі і є явищем політичним, яке стосується й охоплює кожного українського громадянина.

Бути українцем означає усвідомлювати свою причетність до України і розвивати інтелектуальну, духовну та політичну україноцентричність: внутрішню — ту, яка постає з особистого зусилля кожного з нас, — єдність нашого народу, його земель, культури, історії і майбутнього.

Бути українцем означає володіти українською мовою або прагнути до оволодіння нею: не лише мова робить з нас українців, але саме та колосальна енергія, яка походить від особистого зусилля дбати про українську мову, навчитися і спілкуватися нею, й перетворює нас з населення в єдиний народ.

Бути українцем означає не допускати національного подрібнення. Не існує ані галицького, ані донецького, ані одеського, ані київського народів. Існує єдиний український народ на всьому просторі своєї території. Наші місцеві відмінності не створюють відцентрової енергії. Не слід ані переоцінювати їхнього значення, ані штучно загострювати їх: наші реґіональні особливості не перетворюють нас на різні народи, а лише збагачують національну спільність.

Світове українство є ще одним виміром нашого буття.

Ми повинні мислити світовими категоріями сприйняття українства й застосовувати їх у політичному, економічному та культурному житті нашого реґіону, Европи і планети.

3. Бути активним громадянином

Щоб бути активним громадянином, слід насамперед усвідомити, що державність і демократія — це не лише політичні, але й духовні цінності. Громадянське суспільство неможливе поза рамками держави.

Бути активним громадянином означає підтримувати іншого у захисті його прав, бо це — наші спільні права.

Бути активним громадянином означає виявляти ініціятиву задля добра свого дому, сусідства, місцевої громади чи всієї української спільноти.

Бути активним громадянином означає з особливою увагою ставитися до будь-яких спроб (насамперед влади) порушити чи обмежити людські права. Завтра ті, хто порушують права вашого сусіда, можуть узятися за вас.

Бути активним громадянином означає усвідомлювати життєву необхідність демократичного розвитку держави. Демократія, як і будь-який політично-суспільний витвір людини, існує лише там, де є переважна більшість людей, здатних її захищати і водночас їй підпорядковуватися.

Бути активним громадянином означає не усуватися від політичного життя, а робити політичний вибір, навіть обираючи між недосконалими політичними силами, діючи по совісті і дбаючи про зміни в житті країни.

4. Любити

Нам потрібна докорінна зміна ставлення один до одного.

Любити означає бажати ближньому добра.

У понятті „любов" ми виокремлюємо національний, соціяльний і культурний смисл.

Для нашого суспільства „любити" насамперед означає виявляти толерантність до політичних і культурних поглядів, етнічної, релігійної та мовної належности інших співвітчизників, чий досвід і особиста історія, безумовно, різняться.

Толерантність є однією з найвищих ознак культури вільної людини, яка, додержуючись своїх принципів, визнає й приймає право іншого на інакшість.

Толерантність водночас не означає безпринципности: вона не дає визнання і виправдання тим, хто свідомо діє проти нашої держави, прагнучи її розколу чи занепаду, як і тим, хто переступає межі

(Продовження на стор. 12)

„Українська хартія...

(Продовження зі стор. 11)

моралі.

Наша любов означає спільне національне утвердження української мови, яка й визначає обличчя України та нашого народу у світі.

Вона передбачає безумовну повагу до прав російськомовного українства і суворе додержання прав усіх національних громад нашої держави.

Любити означає не допускати будь-яких виявів ксенофобії, расизму, шовінізму, нацизму і сталінізму як найбрутальніших форм людської, національної, політичної, культурної і соціяльної нетерпимости.

Любити означає відновлювати зв'язок поколінь в Україні, коли старші, навіть не поділяючи форм життєвого чи творчого пошуку молодших, підтримують їхній рух на нових шляхах.

Любити означає й те, що кожне наступне покоління з мудрістю ставиться до реалій своїх попередників і не прагне звести порахунки, але продовжити те, що є спільним надбанням і добром.

Любов до України — це примирення ветеранів війни: українських повстанців і радянських військовослужбовців.

Любити означає додержуватися національного погляду на власне минуле.

Бажання любити має допомогти накласти мораторій на „історичні війни", провоковані ззовні.

Любов — це зусилля соціяльної справедливости, спрямоване на подолання прірви між багатими і бідними.

Любити означає підтримувати непорушний духовний зв'язок між українськими церквами, чиїм головним призначенням є служіння Богові й українському народові.

5. Мислити

Одне з найважливіших завдань вільної людини — самостійно мислити.

Для нашого суспільства „мислити" насамперед означає подолати недержавність, вузькість і провінційність колоніяльного та хуторянського світогляду.

Саме в цій площині нам потрібна найважливіша революція.

Мислити означає ламати стереотипи. Мислити означає працювати, читати і творити, відповідаючи на дух та потреби часу. Мислити — це долати звичку простих відповідей. Мислити означає цікавитися світом і його культурою. Мислити означає потребувати нових культурних форм і явищ.

Не треба застигати в минулому. Треба рухатися вперед.

Не варто боятися несподіваности нового. Варто боятися порожнечі й байдужости.

Мислити — це спільними громадянськими силами створювати центри сучасної культури, бібліотеки, громадські фонди для поширення інформації про Україну в світі, перекладів нашої літератури чи задля підтримки навчання українських студентів за кордоном.

Мислити — це дізнаватися про передові світові пошуки у теоретичних, практичних і творчих сферах та переймати передове знання, серед іншого й за допомогою сучасних мережевих можливостей.

Мислити означає разом підтримувати незалежні засоби масової інформації, які мають стати справжнім людським голосом посеред нинішнього інформаційного фальшу.

6. Бути господарем

Наше головне суспільне завдання — відновити в українців почуття господаря, чиїми фундаментальними рисами є відповідальність за себе, своїх близьких і простір свого життя.

За своєю метою і маштабом ця справа є життєво необхідною, безальтернативною і співмірною з відновленням самої державности.

Бути господарем — це подолати рудименти радянського мислення, коли, по суті, принижена та обкрадена людина очікує на соціяльну подачку й не ставить перед собою завдання брати участь у житті громади.

Щоб стати господарями своєї держави, ми повинні децентралізувати державну владу і делеґувати владні повноваження та фінансові ресурси на місцеві рівні.

Господар починається з піклування про прості речі: порядок свого дому, під'їзду чи вулиці.

Ми усвідомлюємо складність багатьох суспільних хвороб, пов'язаних із споживацтвом і невгамовними фінансовими апетитами.

Ці проблеми не повинні підмінити позитивного суспільного ставлення до підприємництва як джерела господарчого духу в Україні.

Таке ставлення буде можливим тільки в результаті національної та соціяльної відповідальности, яку повинні нести перед країною представники великого і середнього бізнесу.

Бути господарем означає поважати особистість і працю інших людей. Бути господарем означає справедливо оцінювати роботу інших і справно платити заробітну платню.

Нам потрібне відновлення стандартів професіоналізму, які катастрофічно деградували майже в кожній сфері.

Господар, отже, є поняттям, яке охоплює всіх, хто прагне працювати: власників виробництв і найманих працівників, фермерів і селян.

Відновлення господарського духу немислиме без підвищення заробітної платні, збільшення кількости робочих місць і створення умов для повернення в Україну мільйонів заробітчан.

І найважливіше, бути господарем означає дбати про слабших і бідніших.

7. Бути лідером

Ми маємо бути налаштовані на особистий і колективний успіх.

Успіх повинен бути заслуженою винагородою за працю, і цей принцип мусить увійти в наше життя як норма здорового і справедливого суспільства.

Поняття „лідера" стосується не влади, а знання.

Бути лідером означає прокладати шлях для інших.

Поняття лідерства передбачає й виховання таких чеснот, як уміння чути іншого, відчуття команди і власної виконавчої підпорядкованости задля конкретної мети.

Як велика європейська держава, Україна повинна стати реґіональним політичним, економічним і культурним лідером.

Ідея реґіонального лідерства України означає для нас присутність і діяльну участь у житті Европи та нашого найближчого сусідства на рівні міжлюдських взаємин і співпраці.

Сьогодні, замість негнучкого чиновницького апарату, цю місію має взяти на себе і втілювати громадянське суспільство.

8. Бути відкритим суспільством

Бути відкритим суспільством означає бути спільнотою, переконаною у великій цінності людського життя і демократичного устрою.

Серед нас немає ані людей другого сорту, ані ґвинтиків, ані „трісок" на шляху лісорубів.

Бути відкритим суспільством означає вгамовувати аґресію і підтримувати слабших, вразливіших і тих, хто має обмежені фізичні можливості. Бути відкритим суспільством означає не толерувати жодних антигуманних ідеологій і деспотичний примус. Бути відкритим суспільством означає бути налаштованими переймати найкращий досвід і знання зовнішнього світу.

Бути відкритим суспільством означає любити людей, вільно мислити і виховувати вільних людей.

Це має стати нашою колективною свідомістю.

9. Бути успішною державою

Успіх нашої держави має насамперед полягати у подоланні соціяльної відчужености між людьми.

Ми повинні домогтися відновлення демократичного управління, порушеного сьогодні.

Ми зобов'язані повернути справжній парляментаризм, якого нині не існує.

На роки вперед ми, українські громадяни, повинні забезпечувати регулярну зміну влади, щоб прищепити їй чітке розуміння про її підпорядкованість людям.

Це можливо лише за умови свободи слова і демократичних прав, які треба захищати постійно.

В Україні має бути реалізований базовий принцип: держава не заважає своїм громадянам, створює вільні умови для тих, хто працює, та захищає найбідніших.

Успіх нашої держави залежить від „реформ справедливості" — зміни судової гілки влади і правоохоронних органів. Люди повинні нарешті встановити справедливість у державі.

Успіх нашої держави залежить від „реформ життя" — зміни системи освіти і системи охорони здоров'я.

Нам потрібен свій цілісний і захищений гуманітарний простір.

Нам потрібна докорінна реформа місцевого самоврядування і реґіонального розвитку.

Наш успіх залежить від вільного функціонування внутрішнього ринку, захисту громадянина в економіці та бізнесі, розвитку малого і середнього підприємництва, максимального спрощення дозвільної і реґуляторної систем.

Успіх нашої держави залежить від подолання економічних передумов корупції.

Успіх нашої держави залежить від формування політичних партій, які діятимуть на ясних ідеологічних засадах і чий розвиток та позиція залежатимуть від волі людей на місцях, а не тільки від одноосібних проєктів.

Успіх нашої держави залежить від виховання влади, яка розумі-

(Закінчення на стор. 13)

„Українська хартія...

(Закінчення зі стор. 12)

тиме значення й усвідомлюватиме важливість національних цінностей та об’єднання всіх громадян країни.

10. Бути учасником демократичної спільноти народів

Природнім і безальтернативним шляхом для України є об’єднання з простором европейських народів.

Европейська інтеґрація означає для нас не зовнішній, а внутрішній політичний курс.

Ми здатні бути прикладом та опорою для всіх демократичних сил колишнього Радянського Союзу і наших сусідів та партнерів від Балтії до Чорного моря.

Химерним ідеям нібито слов’янського братерства, фальшивої єдности, баченої вже не раз і не одне століття, та іншим виявам неоімперської ідеології ми протиставляємо принципи взаємної рівности, поваги і партнерської підтримки.

Ми повинні прагнути додати сили кожному, хто бореться за людські права і свободи.

* * *

Сьогодні Україна стоїть супроти авторитаризму, корупції, бідности людей, гнітючої соціяльної нерівности і внутрішньої роз’єднаности.

Нам потрібні зміни.

Ми здатні перемогти нинішні загрози і небезпеки.

Найважливіший і ще не використаний стратегічний ресурс України — це внутрішня консолідація нашого народу, яку розуміємо як єдність людей навколо цінностей незалежности та демократії, проголошених 24 серпня і 1 грудня 1991 року, і водночас як єдність політичних рішень та дій, котрі б гарантували европейський і демократичний розвиток України на десятиліття вперед.

Принципи, викладені у цій Хартії, для свого здійснення потребують багатьох великих особистих і колективних зусиль. Для цього потрібен діялог, до якого запрошуємо всіх, хто хоче добра нашому народові і його державі.

Ми закликаємо кожного з вас, дорогі співвітчизники, до найскладнішої у нашому житті роботи: не чекати „золотого віку“, не падати духом під тягарем неправди, не ховатися від світу і свого життя, а постійно робити особисті зусилля, які, віримо, принесуть добро Україні і утвердять нашу Державу як вільну країну вільних людей.

Наша Хартія — це вибір „бути“. Особистий і колективний.

Бути вільними людьми. Бути успішним народом і державою. Бути вільними серед вільних.

В’ячеслав Брюховецький,
Богдан Гаврилишин,
Семен Глузман,
Володимир Горбулін,
кардинал Любомир Гузар,
Іван Дзюба,
Мирослав Маринович,
Мирослав Попович,
Євген Сверстюк,
Вадим Скуратівський,
Ігор Юхновський.

Київ, 1 грудня, 2012 року

НОВИНИ МИСТЕЦТВА

Тріюмфальний злет Людмили Монастирської

Левко Хмельковський

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – 15 грудня 2012 року голова управи „Українського села“ в Сомерсеті, Ню-Джерзі, Оксана Лобачевська запросила мешканців оселі на прем’єру опери Джузепе Верді „Аїда“ в нинішньому сезоні ню-йоркського театру „Метрополітен-Опера“. Метою був не тільки перегляд одного з найславетніших творів великого композитора. Оперу йому замовив з нагоди відкриття Суецького каналу правитель Каїру Ізмаїл-паша. Її було вперше поставлено 4 грудня 1871 року саме в Каїрі. Темою вистави були події в давньому Єгипті. Але українських слухачів привабило й те, що партію Аїди співала молода українська артистка, солістка Національної опери України Людмила Монастирська. Це був її перший виступ в Ню-Йорку.

Світова творча кар’єра солістки взагалі розпочалася недавно – в 2011 році. В юні роки вона вчилася в середній школі села Ірклієва, поблизу Черкас. 10-річною дівчинкою у 1985 році співала на сільському святі в Ірклієві. Були виступи на шкільних та сільських концертах, участь у районних та обласних фолкльорних святах, конкурсах, поїздка на Співоче поле ім. Марусі Чурай у Полтаву на республіканське фолкльорне свято, на пушкінський фестиваль у табір „Молода ґвардія“ в Одесі, поїздка до Польщі з школярами Чорнобаївського району, де вона теж співала. Дідусь її Іван Хоменко мав чудовий тенор, дуже любив співати та довгі роки був учасником сільського хору.

Коли закінчила вісім клясів, батьки у супроводі вчителів – баяніста Сергія Фурси і його дружини хормайстра Галини привезли дівчинку до Києва, в музичну школу ім. Рейнґольда Глієра. Хоча вона мала ледве 15 років, її прийняли на вокальне відділення, зваживши на виняткові вокальні дані.

Після цієї школи майбутня солістка вчилася в Національній музичній академії ім. Петра Чайковського, де її вчителями були Діяна Петриненко та її брат Іван Паливода. Уже в 1997 році студентка перемогла на міжнародному музичному конкурсі ім. П. Чайковського саме з виконанням арії Аїди.

Сценічне життя після академії була непростим. Співала в оперній студії академії, в столичному Муніципальному оперному театрі для дітей та юнацтва, в Черкаському обласному академічному українському театрі – увесь 2006 рік були сольні концерти і творчі вечори. Лише у 2009 році стала солісткою Національної опери України.

В минулі роки я мав зустрічі з видатними українськими співаками Анатолієм Солов’яненком, Володимиром Гришком, Віталієм Ковальовим під час їхнього перебування в США й від них чув, що молодим талантам нелегко здобути визнання в Києві. В. Гришко сказав мені: „У Київській опері ще існує багато чвар, немає єдности та взаємоповаги між артистами, можна почути безпідставні образливі відгуки. Можливо, це йде від важкого життя, від безгрошів’я, але так жити не можна...“.

Схожим був сценічний початок відомого у світі баса В. Ковальова. Він народився в Черкасах, у віруючій родині, тому за комуністичної влади мав обмежений вибір професійного навчання. Працював пожежним, співав у хорі місцевої церкви євангельських християн-баптистів, де його голос почула і була зачарована ним місіонерка з Швайцарії Рената Грюніґ. Вона намовила директора опери в Берні прослухати юнака. Його залишили вчитися в Бернській консерваторії. Після перемоги на конкурсі Пласідо Домінґо про нього дізналися у світі, і тепер запрошують до провідних опер. Коли моє інтерв’ю з В. Ковальовим надрукувала „Свобода“, я вислав газету його батькам до Черкас, які були втішені успіхами сина.

На мою думку, такі проблеми в житті обдарованих людей виникають від байдужости сучасних владних „проффесорів“ до українського театрального мистецтва. На Заході до них інше ставлення. Їх шукають і запрошують. Точнісінько так було у давні часи, коли російські вельможі шукали і вивозили до Санкт-Петербурґу співучих молодих українців. Пропозиціями Европи скристалася і Л. Монастирська, коли побувала на прослуховуванні в Королівській опері Лондону. Після такого випробування довго чекають на його вислід, але цього разу співачку досить швидко запросили на головну ролю в опері Джузепе Верді „Макбет“. Англійців зачарував її дивовижний голос – ліріко-драматичне сопрано. І зовнішність ставної української красуні справила на них велике враження. Одночасно їй запропонували бути дублеркою італійської примадонни Мікаели Карозі в ролі Аїди. Л: Монастирська співала партію Аїди замість італійки на оркестровій репетиції цієї опери. На генеральну репетицію М. Карозі прийшла особисто. А за кілька днів дирекція театру запропонувала українці співати Аїду на головній сцені. Заміну пояснили публіці вагітністю М. Карозі. У Лондоні разом з нею співали В. Ковальов (верховний священик Рамфіс), Ольга Бородіна (Амнеріс) та Роберто Аланья (Радамес). Двоє останніх виступили з нею 15 грудня також в Ню-Йорку.

Приємні події в Лондоні не стали винятком у житті Л. Монастирської. Невдовзі її запросили замінити Марію Гулегіну в опері „Тоска“ у Берліні. Захоплені відгуки музичних критиків зміцнили позицію Л. Монастирської в театральному світі, почався її тріюмфальний професійний злет. Вона співала в Санкт-Петербурзі (Ліза у „Піковій дамі“), в Японії (принцеса Турандот), інших театрах, виступала з концертами в Італії, Голяндії, ряді інших країн. Тепер вона співає в Ню-Йорку, потім співатиме в мілянському театрі „Ла Скала“. І скрізь співачка стверджує своє українське походження, поширює обізнаність людей з Україною. Адже і в театральному світі ще багато хто вважає Україну частиною Росії. Саме тому солістка в документах і контрактах незмінно пише своє прізвище за українським правописом – „Монастирська“. В численних інтерв’ю вона наголошує, що на Черкащині усі співають, а її мама – особливо, що українська мова – найспівучіша в світі.

Під час вистави в Ню-Йорку Л. Монастирська мала телерозмову в примадонною Рене Флемінґ, якій розповіла, що для душевного піднесення, для надхнення, вона за лаштунками театру часто сідає

(Закінчення на стор. 17)

Людмила Монастирська в ролі Аїди на сцені „Метрополітен-Опери“ Ню-Йорку.

Успіх фестивалю камерної музики „Одеські діялоги“

Станіслав Змієвський

ОДЕСА. – 16 грудня 2012 року у великій залі філармонії відбувся заключний концерт 5-го міжнародного фестивалю камерної музики „Одеські діялоги“. Це єдиний в Україні фестиваль клясичної й сучасної музики, що подає широку панораму камерного дуетного жанру. Упродовж чотирьох днів на фестивалі виступали виконавці з України, Росії, Ізраїлю та Японії, неодноразові переможці міжнародних конкурсів. Україну представляли дуети „Віолончелісімо“ у складі Ольги Веселіної та Вадима Ларчикова, „Ренесанс“ у складі Наталі Шелепник та Олександра Шульги, дует Олени та Івана Єргієвих. Найтепліше вітали одесити своїх земляків – Ольгу та Юрія Щербакових – фортепіянний дует „Oleyuria“, створений 27 років тому. За цей час вони виступали в Европі й Америці, брали участь у 40 престижних міжнародних конкурсах. На честь одеського дуету Міжнародний астрономічний союз зареєстрував малу плянету „Oleyuria“. Дякуючи їм, народився міжнародний фестиваль камерної музики „Одеські діялоги“.

На заключному концерті „Парад дуетів“ виступили разом два фортепіянних дуети – сестри Вероніка й Світлана Аптекар-Айнагулови з Москви та „Oleyuria“.

Учасники заключного концерту „Парад дуетів“. (Фото: Станіслав Змієвський)

НОВІ ВИДАННЯ

І 100 томів не досить для всієї правди про УПА

Йосиф Сірка

Один знайомий сказав мені, що 100 томів Літопису УПА – це занадто, бо навіть американська чи інші армії не мають такої кількости. Я не знаю, з кількох томів складаються літописи інших визвольних змагань, але впевнений, що і 100 томів „Літопису УПА" мало, щоб вичерпати цю важливу тему в історії України. Цієї теми смертельно бояться вороги незалежної України. Бачимо, як протягом двох останніх років міністер освіти у науки України Дмитро Табачник намагався загальмувати розвиток української історіографії і спотворити минуле нашого народу і його національно-визвольну боротьбу.

Неспростовні архівні документи свідчать, що в Москві і Києві працювали цілі відділи каґебешників та цілі зграї партійних ідеологів, щоб посварити найактивніших учасників визвольного руху, зокрема членів Організації Українських Націоналістів та політичне керівництво Української Повстанської Армії. Доходило до того, що совєтські аґенти видавали себе за бандерівців і мельниківців, щоб ці дві групи розсварити. Страшними провокаціями і вбивствами невинних людей вони досягли своєї мети! Досі ці дві групи одної організації не можуть збагнути, що все, що робилося і робиться ворожими руками, спрямоване проти єдности визвольного руху, проти України і її народу, досі не можуть об'єднатися, щоб показати, що для них доля України важливіша за взаємні гріхи, запрограмовані спритними ворогами української незалежности!

Саме тому дуже важливим є той факт, що Видавництво „Літопис Української Повстанської Армії" й надалі видає невідомі документи, архівні матеріяли та спогади ще живих свідків про визвольну боротьбу УПА.

Щойно вийшов друком „Літопис Української Повстанської Армії. Каталоґ 100 томів. 1973 – 2012". Це конче потрібне і надзвичайно корисне видання, бо воно надає можливість дослідникам та будь-якому читачеві знайти відповідний том з короткою інформацією про його зміст. Надзвичайно важливим є й повідомлення про публікацію наступних томів „Літопису", оскільки вони оприлюднюють документи визвольної боротьби в той час, коли в уряді та різних інституціях України намагаються знов тримати правду під замком.

„Каталоґ" Літопису УПА появився українською й англійською мовами, що буде великою допомогою й англомовним дослідникам та історикам.

Тут поміщено також звернення до української громади, щоб допомогла фінансово видавати дальші томи „Літопису УПА", який редагують та розповсюджують добровольці, віддані ідеї утвердження української історичної правди.

Видавництво „Літопис УПА" працює з 1973 року, а заснували його колишні вояки УПА, які опинились в Канаді та США. Борці за волю України склали зброю, але озброїлись пером, щоб продовжити боротьбу за Україну.

Як зазначено в каталозі, у 2012 році вийде 100-ий том документів і матеріялів у чотирьох серіях. Кожен том (чи група томів) літопису присвячений окремим темам.

Томи появляються в залежності від опрацювання. Перша серія, основна, (від 1973 року складається з 51 тому, друга – нова, (з 1995 року) нараховує 18 томів. Вона виходить під ґрифом не лише Видавництва „Літопис УПА", але й Інституту української археографії ім. Михайла Грушевського Національної Академії наук України, Державного комітету архівів України та галузевого архіву Служби безпеки України. Третя серія – „Бібліотека" (з 2000 року) – це дослідження та спогади (11 томів), започатковано й серію „Події і люди" (18 книг) та „Спільні видання" (2 книги).

Окрім паперової версії, томи „Літопису УПА" виходять на дисках електронних книг.

Ці книги з архівними документами безкоштовно розповсюджуються по бібліотеках України та цілого світу, а колектив „Літопису УПА" працює на громадських засадах, і завдяки йому у світ пішло вже понад 500 тис. примірників книжок про український визвольний рух. Відповідальним редактором „Літопису УПА" є відомий історик професор Петро Й. Потічний.

Усі видання „Літопису УПА" можна замовити за адресами – в Україні: „Літопис УПА", Пл. Міцкевича 6/7, Львів 79000, тел. (8-032-4064); litopys@bs.lviv.ua

В Канаді: Litopys U.P.A., PO Box 97, Station "C", Toronto, Ontario, M6J 3M7; Mykola.kulyk@litopysupa.com

Два книжкові пам'ятники незабутнім дисидентам

Олег Коцарев

„Рух Опору в Україні: 1960-1990". Енциклопедичний довідник. Головний редактор – Осип Зінкевич, вступні статті О. Зінкевича, Олеся Обертаса. – Видавництво „Смолоскип". – Київ, 2012.

„Поезія із-за ґрат". Антологія поетичної творчости 62 українських політв'язнів радянських тюрем і концтаборів. Упорядник – Олена Голуб, автор передмови – Людмила Тарнашинська. – Видавництво „Смолоскип". – Київ, 2012.

23 листопада 2012 року в київському Будинку вчителя (Будинок колишньої Української Центральної Ради) було особливо людно, адже цього вечора презентувались одразу дві маштабні „смолоскипівські" книжки. Це – друге видання енциклопедичного довідника „Рух Опору в Україні: 1960-1990" та поетична антологія творів українських політв'язнів другої половини XX ст. „Поезія із-за ґрат".

На презентацію приїхали багато дисидентів, головних героїв обох книжок, з різних міст України, а дехто і з-за кордону.

Перша частина вечора була присвячена енциклопедичному довідникові „Рух Опору в Україні: 1960-1990". Про цінність обох книжок говорили на презентації директор „Смолоскипа" Ростислав Семків, засновник „Смолоскипа", головний упорядник „Руху Опору" Осип Зінкевич, колишній дисидент і політв'язень Василь Овсієнко, народні депутати Лесь Танюк і Олесь Доній, Микола Кульчинський, Валентина Чорновіл, Олександер Дробаха, Петро Розумний, Богдан Гордасевич, Орисяї Сокульська, Микола Перчишин, Юрій Зайцев, Раїса Морос, Валерій Кравченко, Олекса Різників.

Леся Крип'якевич, дружина Романа, сина відомого історика Івана Крип'якевича, розповіла про події тих часів у Львові і передала Музеєві українського самвидаву велику добірку рідкісних матеріялів, які переховувалися у її родини.

На презентації також виступили гості з Словаччини – Юрій Бача, якому вдалося вивезти на Захід. Дослідження Івана Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація?", і закордонний член Національної Академії Наук України Микола Мушинка.

Зворушливим був виступ Тараса Романюка, онука героїчного Євгена Грицяка, одного з керівників Норильського повстання, який передавав привітання своїм побратимам по боротьбі й усім учасника зібрання.

Вадим Павлов, один з наймолодших дисидентів, прочитав вірш, присвячений пам'яті тих побратимів, які вже відійшли.

Вірші читала й Галина Могильницька. У своєму виступі вона

Виступає головний редактор довідника, ведучий вечора Осип Зінкевич.

зазначила:

– Надзвичайно добре, що ми всі тут сьогодні зустрілися – дехто з нас не бачився вже з десяток років! Нинішні видання засвідчують: праця над українською справою триває, і те, що вона не є марною,

(Закінчення на стор. 17)

Збірник з нагоди 60-ліття УВАН у Канаді

Ярослав Розумний

Збірник „До основ. To the Source". Вініпеґ. 2012. Редактори Юрій Книш, Ярослав Розумний, Орест Цап.

Українська Вільна Академія Наук (УВАН) у Канаді видала двомовний збірник статтей „До основ. To the Source". (Вінніпеґ, 2012). Редактори Юрій Книш, Ярослав Розумний, Орест Цап. Збірник видано з нагоди 60-ліття УВАН, заснованої в Вініпезі 1949 року.

Розділ „Література" включає статті „А куди з „камінного саду"? Поезія Богдана Рубчака" (Ярослав Розумний), „An Interview with Yuriy Tarnawsky" (A.D. Jameson), „The Dismemberment of Orpheus and His Resurrection as Phoenix and the Problem of Transition" (Alexandra Chernenko), „Філософські погляди Тараса Шевченка (Наталія Совінська), „Скарги біля брами в вік прийдешній. Про есеїстику Оксани Забужко 1990-их років" (Володимир Шелест), „Підсумок за 100 років чи місток у майбутнє" (Валерій Полковський), „Есаяс Теґнер і Україна" (Ірена Книш), „До проблеми класифікації та функціонування народної баляди на Чернігівщині (Станіслав Пономаревський).

Розділ „Освіта і культура" включає статті „Освіта, наука і пописполита письменність у Гетьманській Україні XVII-XVIII ст. До 300-річчя смерти гетьмана Івана Мазепи" (Ярослав Розумний), „Юрій Мулик-Луцик про Україну як колиску християнської думки на слов'янському Сході" (Степан Ярмусь), „Ukrainian Teacher Training Schools in Manitoba" (Borislaw N. Bilash), „Music Education and Classical Music Organizations in Ukraine after 1991" (Luba Zuk), „Кобза, бандура" (Андрій Горняткевич) та „Просвітницьке подвижництво д-ра Ярослава Дудикевича" (Тарас Шах).

У розділі „Історія" є англомовні статті „Forgotten Ancestors: Some Preliminary Theses on the Scythian Heritage of Old Ukraine" (George Knysh), „Russian Interpretation of Historical Source Materials" (Bohdan F. Kortschmaryk), „Erroneous Methods in J.-P. Himka's Challenge to "Ukrainian Myths" (Roman Serbyn) та й україномовна стаття „Показова польська тюрма в Дрогобичі. Спомин в'язня" (Зеновій Книш).

Розділ „Канадіяна" включає статті „A Question of Endurance: Negotiating Ukrainian Identity in Manitoba" (John C. Lehr and Natalia Aponiuk) та „Welcome to Ukrainian Concert Hall… Presenting Ukrainian Music on CBC Radio 1972-1973" (Denis Hlynka).

В останньому розділі „Бібліографія" включено „Літопис УПА – джерело інформації про визвольну боротьбу в Україні" (Петро Й. Потічний), „Українські архівні зібрання в Канаді: питання реєстрації та репрезентації" (Ірина Матяш) та „Nykyta Budka: A Critical Bibliographical Survey" (Robert B. Klymasz).

Завершується праця над виданням історії „Українська Вільна Академія Наук у Канаді. Продовження ідеї вільної науки". Автор – Ярослав Розумний.

Адреса: UVAN in Canada, 235 McGregor St., Winnipeg, MB Canada R2W 4W5.

Читачі – про „Свободу“...

(Закінчення зі стор. 7)

основа, котра робить газету загальногромадською, надпартійною, надконфесійною трибуною.

Найменше зацікавлюють мене ті теми, про які легко довідатися з інтернету, тому таку загальновідому інформацію є зайвим повторювати в рубриках „Україна за тиждень“ і „Америка і світ“.

Щодо того, що варте ширшого і ґрунтовнішого висвітлення, то, на мій погляд, є лише одна тема і одне завдання – як зберегти живим і дієвим нашу українство в Америці і взагалі у світі.

Міркуючи над потребою нових рубрик, пам'ятайте про великий вплив на людей гумору і сатири. Воскресіть творчість Ікера, Миколи Понеділка.

„Свобода“ повинна з більшою відповідальністю ставитися до висвітлення громадського життя, з більшою пошаною до дописів з громад. Це та гілка, на якій газета сидить, тому її не слід різати – тобто не слід самоцільно вживати редакторські ножиці.

Щодо збільшення числа передплатників з „четвертої хвилі“, то це дуже тяжке завдання, та все ж можливе до здійснення. Оскільки діють створені новоприбульцями нові відділи в багатьох наших „старих“ організаціях, то треба налагодити з тими відділами постійні контакти, влаштовувати цікаві зустрічі, говорити з цими людьми безпосередньо, очі в очі. Інших способів не бачу.

Ярослав Колодій,
Дженкінтавн, Пенсильванія

* * *

Що може найбільше зацікавлювати і хвилювати читача „Свободи“ старшого віку? Успіхи нашого народу в Україні і наших громад тут, в Америці і Канаді. Читачі старшого віку – це люди, для яких є цікавим і важливим не минуле, не історія, яку вони й так знають, а майбутнє України і українського народу.

Оскільки ж, як відомо, істина пізнається в дискусіях, в полеміці, то „Свободі“ варто передруковувати з солідних київських та реґіональних видань тексти дискусій між найавторитетнішими українськими політичними та економічними експертами.

Постійними тематичними розділами, вважаю, мали б бути: „Як зберегти „Свободу“ ?“ і „Як зберегти Союзівку?“

Життя громад потрібно висвітлювати не для того, щоб реєструвати кожну, навіть найменшу подію, а для того, щоб засвідчувати силу громади, життєздатність її членів, їхні успіхи, громадські і професійні, творчі, особливо – успіхи молоді.

Тепер – про найскладніше. Як привабити до „Свободи“ „четверту хвилю“? Як певний резерв треба використати „Багрянівську сторінку“. Своїм традиційними змістом, услід „Українським вістам“ , вона переважно звернена до вихідців зі східньої України, а сьогоднішні найновіші еміґранти на них подібні характерами, тому якщо б довкола цієї сторінки вибудовувати тематичні відгалуження, адресовані новим еміґрантам, то це, думаю, дало б позитивний вислід.

Олександер Корнієнко,
Мавнт-Лорел, Ню-Джерзі

* * *

У запитнику „Свободи“ від 5 жовтня минулого року головним є, як я це зрозумів, питання „четвертої хвилі“ і способів її залучення у число передплатників. Щоб багато не писати, „четверту хвилю“ я особисто оцінюю двома словами: „ні риба, ні м'ясо“. 90 відс. з них не цікавляться нашими українськими громадськими справами, нас, „старих“ еміґрантів, не розуміють і не підтримують, своїх молодих сил не докладають до тої цілі, задля якої 120 років тому була заснована „Свобода“. А ця ціль і сьогодні все та сама – зберегти нашу національну ідентичність.

Я є передплатником „Свободи“ вже 51 рік, як багато інших її читачів, дуже тяжко пережив її перехід зі щоденника на тижневик, але добре, що донині вона зберегла свій патріотичних дух. То нехай Бог дає вам нову силу на цій самій дорозі і на цій службі українській справі.

Олександер Багнівський,
Елкгарт, Індіяна

* * *

Я хочу висловити і підкреслити лише одну думку і одне враження від „Свободи“, котру дістаю і читаю понад 50 літ: треба зрозуміти, що для національно свідомих читачів найважливішим є не інформації про події в Україні чи в тутешніх українських громадах (хоч і це потрібне), а матеріяли, котрі б гріли наші душі, котрі будили б наш розум, нашу свідомість. На щастя, такі матеріяли є у „Свободі“, але їх має бути більше. Як приклад, подам алярмуючу статтю „Українська неминучість“ у числі з 22 червня минулого року. Я вже думав вмирати (мені вже пішов 91-ий), але ця стаття дла мені такий „застрик“, що тепер хочу жити 100 літ і далі працювати в ім'я України-неньки...

д-р Павло Пундій,
Арлінґтон-Гайтс, Ілиной

Два книжкові...

(Закінчення зі стор. 15)

засвідчили навіть останні вибори – здвиги в свідомості людей відбуваються, хай і повільно. Й далеко не остання заслуга тут належить дисидентам, шістдесятникам.

Друга частина вечора, презентація антології „Поезія із-за ґрат“, розпочалося з виступу бандуриста Данила Мельника. Він виконав різноманітні варіяції на тему таких знаменитих народних пісень, як „Добрий вечір тобі, зелена діброво!“ та „Пливе човен“.

Відтак перед присутніми виступила упорядниця антології О. Голуб. Вона ствердила, що головне призначення книги – охопити якнайширше коло особистостей, показати вірші, чудом збережені рідними та в архівах КҐБ.

Євген Сверстюк прочитав кілька своїх віршів і привітав усіх з нещодавнім Днем Свободи. Коротким був поетичний виступ Миколи Горбаля, він вирізнявся тим, що поет читав свій верлібр.

Михайло Якубівський прочитав більше віршів і розповів про свої поневіряння в лабетах радянської психіятрії.

Презентацію закінчено спільною вечерею усіх учасників, під час якої лунали патріотичні пісні політв'язнів і хору „Гомін“.

СПОРТ

Дружина „Чорноморська Січ“ закінчила осінні змагання

Омелян Твардовський

ВИПАНІ, Ню-Джерзі. – 21 жовтня і 18 листопада 2012 року, змагаючись в чемпіонаті з копаного м'яча супер-дивізії „Ґарден-Стейт-Ліґи“, українська дружина „Чорноморська Січ“ закінчила першу половину сезону 2012-2013 років. Згідно з вислідами змагань, „січовики“ посіли п'яту сходинку в табелі ігор. У зустрічі з клюбом „Польонія“ вони вели 2:0 (ґолі здобули Селім Кудірі і Анатолій Сен), суперники вирівняли рахунок – 2:2, але Данило Левицький здобув ведення – 3:2. Одначе, наприкінці зустрічі суперники при помилці судді зуміли вирівняти вислід – 3:3.

В наступних змаганнях „січовики“ грали з дружиною спортового клюбу „Портуґіз“ з Нюарку і здобули перемогу з вислідом 2:1. Ґолі здобули Д. Левицький і А. Сен.

Наступні зустрічі відбулися 13 листопада і 1 грудня. У грі з дружиною „Вайкінґз“ з Парсипані „січовики“ здобули перемогу з розгромним вислідом 6:1. Серію ґолів започаткував Тарас Оконел і після нього – А. Сен, чергові ґолі здобули Андрій Панас – з карного стрілу, Діді Лоаза – з вільного удару, і А. Сен.

У грі з дружиною клюбу „Джерзі Джуньорс“ на її стадіоні в Саміті „січовики“ зустріли безпідставну гостроту, якою завдала кілька контузій українським футболістам. Одначе, січовики заграли дисципліновано і перемогли і цим разом з розгромним вислідом 5:1. Переможні ґолі здобули Марко Гординський, А. Панас (з карного), А. Сен, Д. Левицький і Дмитро Терещук. Склад „Чорноморської Січі: Олександер МекДоналд, Андрій Кудрик, А. Панас, Андрій Мандзій, Роман Табачук, Микола Купина, М. Гординський, А. Сен, Д. Левицький, Д. Терещук, Юрій Микула, Степан Колодій, С. Кудірі, Д. Лоаза. Тренер – Богдан Купина, управитель Микола Гординський.

Провід ланки копаного м'яча організовує нові дружини дітей і молодшого юнацтва віком 6-9 та 10-13 років і проводить поповнення старших юнацьких дружин віком 15-18 роков. Просимо звертатися до Юрія Юркевича на тел.: (973) 809-5225, а старших юнаків – до Мері Олвел на тел.: (973) 219-1051.

Сергій Федченко став чемпіоном Европи

Олександер Вівчарик

ЧЕРКАСИ. – 15 грудня 34-річний боксер Сергій Федченко став чемпіоном Европи за версією WBO у вазі 63.5 кілограма. Він переміг 29-річного азербайджанця Азада Азізова, котрий виступає за Німеччину. Вечір світового боксу організувала промотерська компанія братів Кличків „K2 Promotion“ у спортивному комплексі „Будівельник“. Відбулося вісім боїв у різних вагових категоріях, у яких змагалися боксери з України, Росії, Угорщини, Таджикистану та Узбекистану.

Сергій Федченко (зліва) у бою з Азадом Азізовим. (Фото: Олександер Вівчарик)

Тріюмфальний злет...

(Закінчення зі стор. 14)

до фортепіяна, грає і співає свою улюблену пісню „Ой, у вишневому садочку – там соловейко щебетав“.

Опера „Аїда“ транслювалася з Метрополітен-опери в багатьох кінотеатрах США, Канади, інших країн світу і Л. Монастирська висловила жаль, що такої трансляції досі немає в Києві і вона не може передати привселюдні вітання і подяку своїй вчительці Д. Петриненко, котра, маючи поважний вік 82 роки, усе ще вчить українську молодь клясичного співу.

Талановиту українку називають спадкоємницею Соломії Крушельницької.

Уже після вистави в Ню-Йорку з попросив маму солістки, вчительку-пенсіонерку Валентину Повстенко (батьки артистки живуть в селі Скородистику на Черкащині) розповісти про перші кроки її дочки до великої сцени. Вона розповіла: „Коли Людмила почала вчитися в Києві, настали „лихі 1990-ті роки“. В банку безслідно зникли заощадження, які відкладались на навчання дітей, замість грошей з'явилися купони, дошкуляла невиплата платні. А навчатись нашій дочці довелося три роки в училищі та п'ять у консерваторії“.

Тепер у мами – постійна тривога на серці, коли дочка летить у далекі краї. Коли Л. Монастирська співала в Москві на концерті до 85-річчя славетної оперної співачки Галини Вишневської та на фестивалі оркестри Михайла Плетньова, російська преса назвала її „національним скарбом України“. „Ми пишаємося нашою дочкою, – написала в листі В. Повстенко. – І хоч в її житті були нелегкі періоди, вона змогла перебороти всі труднощі ніколи не втрачала почуття власної гідності, завжди була впевненою в собі, ніколи не шукала обхідних шляхів“.

У селі вважають, що любов до пісні і красу голосу Л. Монастирська успадкувала від мами, силу голосу – від батька, майстерність – від вчителів, а іскру в серці – від Бога. В Києві на неї чекають чоловік Олександер (теж співак, тенор) і діти Ганнуся та Андрій, учні музичної школи. Нива українських талантів дає усе нові плоди.

Шановні читачі!
Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!
Редакція

Випишіть „СВОБОДУ"!

Ціни за передплату (в американських долярах):

	Рік	Півроку
Член УНСоюзу	55.00	35.00
Не член УНСоюзу	65.00	40.00

☐ Перпдплата включена ☐ Прошу надіслати мені рахунок

Прошу вислати „Свободу" на адресу:
(Print in English)

Name: ______________________
Address: ______________________
City: ______________ State: ________
Country: ______________ Zip code: ________
Tel.: ( ) ____ __________

☐ Я є членом УНСоюзу ______________ відділу

Телефон відділу передплати: **(973) 292-9800**, додатковий **3042**
Електронну версію можна передплатити за адресою:
www.svoboda-news.com/peredplata.htm

Ділимося сумною вісткою з родиною і друзями, що 10 грудня 2012 року відійшла у вічність

св. п.

Люба Кушнір Заковоротна

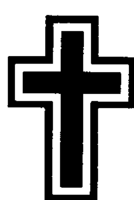
народжена 10 серпня 1926 року в селі Янові в родині Михайла і Кароліни Кушнір.

Похоронні відправи відбулися 15 грудня 2012 року в Українській православній церкві св. Марії в Ню Гейвен, Конн., а похована була на Українському цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Ню-Джерзі.

Залишилися у глибокому смутку:
дочка - Богданна
сини - Ігор з дружиною Синді
- Іван з дружиною Христиною
внуки - Лариса, Марко, Андрій, Іванна, Крістин, Михайло, Стефан
правнучка - Ірина
сестра - Галюся з родиною
племінники в Америці: Стефан, Галина, Оксана і Дарка з родинами
племінниця Марійка і племінник Антон і їхня родина в Янові, Україна.

Вічна Їй пам'ять

Замість квітів бажаючі можуть складати пожертви в пам'ять Покійної на Ivan and Luba Zakoworotny Patriot Scholarship Fund, c/o Kyiv Mohyla Foundation of America, P.O. Box 46009, Chicago, IL 60646.

Ділимося сумною вісткою, що 24 жовтня 2012 року відійшов у вічність

св. п.

СЕВЕРИН ЗЛОЧОВСЬКИЙ

народжений 17 березня 1918 року в селі Кам'янка-Нова, Рава-Руського повіту, Львівської області.

Похоронні відправи відбулися 30 жовтня 2012 року в Українській католицькій церкві Непорочного Зачаття у місті Гамтрамк, Мишиґен.

Залишені у глибокому смутку:
дружина - Марія
сестра - Людмила Недзєльська у Польщі
швагер - Петро Кушнір із дружиною Сонею
родина в Україні та у Польщі.

Вічна Йому пам'ять!

Щиро дякуємо всечеснішим отцям - Роман Гикавий, Даниїл Чайковський та Богдан Рибчук за відправлення панахиди і похорону. Родина просить про молитви за душу Покійного та щиро дякує за пожертви.

У глибокому смутку повідомляємо що 26 грудня 2012 року відійшов у вічність дорогий Батько та Дідусь

св. п.

Семен Вішка

нар. 29 грудня 1918 року в Раві Руській, Галичина, Україна.

Панахида була відправлена в п'ятницю, 28 грудня 2012 року у Donovan Funeral Home, Goshen, NY.

Похоронні відправи у супроводі о. Ярослава Костика відбулися в суботу, 29 грудня, в Українській католицькій церкві св. Андрія, Campbell Hall, NY. Тіло спочило на Укрїнському цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

У смутку залишилися:
діти - Ярослав та Гелена
внуки - Филип і Маряна
братова - Гелена Дзіка
ближча і дальша родина в Україні

Вічна Йому пам'ять!

З великим жалем ділимося сумною вісткою, що 19 грудня 2012 року спокійно вернулася до Бога на 93-му році життя наша найдорожча Мама і Баба

св. п.

МАРІЯ ШЕРЕҐ

з дому Процак

нар. 7 вересня 1919 року в McKees Rocks, Pennsylvania, та вихована в селі Яселко на Лемківщині.

У глибокому смутку залишилися:
донька - Соня з мужем Володимиром
внук - Михасик
сестри - Юстина, Надія, і Ганя
та ближча і дальша родина в Україні і США.

ПАРАСТАС відбувся 21 грудня 2012 року в похоронному заведенні Марроко у Кліфтоні, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 22 грудня 2012 року в українській католицькій церкві св. о. Миколая в Пассейку, Н. Дж., а відтак на цвинтарі св. Духа у Гемптонбурґу, Н. Й.

Вічна Її пам'ять!

Щиро дякуємо всім, що склали співчуття і за присутність на похоронних відправах.

Пожертви можна складати на: St. Nicholas Ukrainian Catholic School, 223 President Street, Passaic, NJ 07055.

Ділимося сумною вісткою з родиною і приятелями що в суботу, 1 грудня 2012 року, відійшов у вічність на 88-му році життя наш найдорожчий Муж, Тато, Дідусь і Брат

св. п.

Василь Шуя

нар. 1 лютого 1925 року в селі Олеша коло Монастирська, Тернопільської області.

У глибокому смутку залишилися:
дружина - Наталка
дочка - Марта з мужем Алі з донею Талею і синами Адамом і Осипом.
син - Юрій з дружиною Марґаретою, донею Єлисаветою і сином Михайлом
сестра - Зеновія Савків з дітьми, внуками і правнуками в Україні
ближча і дальша родина в США, Канаді й Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 24 грудня 2012 року відійшов у Божу вічність на 87 році життя наш найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО, ДІДУСЬ і ПРАДІДУСЬ

св. п.

ТЕОДОР КОМАР

нар. 10 березня 1925 року в Україні.

Похоронні відправи у супроводі о. Василя Савчина відбулися в п'ятницю, 4 січня 2012 року, в Українській католицькій церкві св. Михаїла в Milwaukee, WI. Покійний похований на цвинтарі св. Миколая у Чикаґо, Іл.

У глибокому смутку залишилися:
донька - ANNE з чоловіком STEVE ROHRER
внуки - KRISTEN O'BRIEN, MARK з дружиною SHANNON O'BRIEN, JENNIFER ROHRER, KATIE ROHRER
правнуки - CAIDEN і RILEY O'BRIEN

Пожертви в пам'ять Покійного можна складати на: St. Michael's Ukrainian Catholic Church, 1025 S. 11th St., Milwaukee, WI 53204.

Вічна Йому пам'ять!